



Паулу Коелю

Мактуб

Посвещава се на Нга Чика¹

1. Нга Чика е една жена, живяла в Баленди, неотдавна канонизирана за светица. Без да има средства за препитание, 30 години строила църква и помагала на бедните. Помогнала и на Паулу Коелю да прояви в своя талант на писател.

I.

„Мактуб“ означава „Написано е“. Арабите се притесняват, че „написано е“ не е съвсем правилен превод, защото макар че всичко вече е действително написано, Бог е състрадателен, и пише това просто за да ни помогне.

Пътешественикът е в Ню-Йорк. (Ню-Йорк (New York) – град в североизток в САЩ, 7,3 млн. жители (1977), с околностите около 17 млн. души. Най-голямото пристанище на страната. Главните отрасли на промишлеността – шевна и полиграфическа промишленост, развити са металообработването и машиностроенето, химическата и нефтопреработвателната, хранително-вкусовата и лека промишленост. Университетски град. Основан от холандци през 1626 под името Нов Амстердам. През 1664 завладян от англичаните (окончателно през 1674) и преименуван в Ню Йорк.) Той проспива срещата и когато напуска хотела, вижда че полицията е вдигнала колата му. В резултат, пристига прекалено късно на срещата, обедът трае по-дълго от необходимото, а той през цялото време си мисли за глобата, която ще трябва да заплати. Това било таксата за късмета. Изведнъж той си спомнил за банкнотата от един долар, която вчера намерил на улицата. Видял странна връзка между долара и събитията, които се случили с него тази сутрин. „Кой знае, може би аз намерих тези пари преди човека, който се предполага че ще ги намери? Може би, прибрах този долар от пътя на някой, който действително се нуждае от него. Кой знае, дали не съм попречил на това, което е било написано?“ Той почувствал, че трябва да се избави от долара и в този момент видял на тротоара да седи един бедняк. Побързал да сложи долара в ръката му и усетил, че е възстановил равновесието на нещата. „Една минута – казал беднякът. Аз не прося милостиня. Аз съм поет и искам да ви прочета стихотворение за завръщането“. „Добре, прочетете ми нещо по-кратко, защото бързам“ – казал странникът. Беднякът продължил: „Ако ти още живееш, то е защото още не си стигнал до мястото, в което трябва да пристигнеш“.

Мисли за гъсеницата. Тя прекарва по-голямата част от живота си на земята, завиждайки на птиците и негодувайки срещу съдбата си и вида си. „Аз съм най-нещастното от всички създания – мисли си тя. –

Безобразно, отблъскващо и осъдено да пълзи по земята“. Веднъж обаче Майката Природа помолила гъсеницата да направи какавида. Гъсеницата се изумила, до този момент тя никога не била правила какавиди. Мислила си, че това е построяване на гроб и се подготвила да умре. Макар и нещастна в живота, който живяла до този момент, тя се оплакала на Бога: „Тъкмо привикнах към това положение на нещата, Господине, и ти ми взимаш и малкото, което имам.“ В отчаянието си, тя се завила в какавида и започнала да чака края си. След няколко дни, гъсеницата видяла, че се е превърнала в прекрасна пеперуда. Тя можела да лети в небето и била необикновено възхитена от това. Тя изпитала удивление от живота и от Божиите замисли.

Пътешественикът се обърнал към отца-настоятел на манастира в Сцета. „Аз искам да направя живота си по-добър – казал той. – Но не мога да се предпазя от грешни мисли“. Настоятелят на манастира обърнал внимание на силния вятър, който духал отвън и казал на странника: „Тук е много топло. Аз ще се изненадам, ако ти вземеш късче от този вятър и го донесеш тук, със себе си, за да охладиш стаята“. „Това е невъзможно“ – казал странникът. „Също така не можеш да се опазиш от мислите, които са противни Богу – отговорил монахът. – Но ако ти знаеш как да кажеш «не» на изкушението, те няма да ти причинят никаква вреда“.

Учителят казал: „Ако решението ти трябва да бъде прието, по-добре е да го направиш и да понесеш последствията. Ти не можеш предвартелно да знаеш, какви ще бъдат последствията. Изкуството да се гадае е било разработено, за да бъдат съветвани хората, а не за да се предсказва бъдещето. То дава добри съвети, но лоши пророчества. В една от молитвите си, с които Иисус ни учи, казвайки: «Господ ще го направи». Когато Бог поставя проблем, Той дава и решението му. Ако гаданието би било способно да предсказва бъдещето, всеки предсказател би бил богат, женен и доволен.“

Ученикът отишъл при своя учител: „Аз търсих достатъчно дълго светлината – казал ученикът. – Чувствам, че съм близко да я достигна. Трябва да знам какъв е следващият етап.“ „Ти как се издържаш?“ – попитал учителят. „Аз още не съм научил как да се издържам; моите родители ми помагат. Но това е дреболия“. „Твоята следваща стъпка е да гледаш право в слънцето в продължение на половин минута“ – казал

учителят. И ученикът се подчинил. Когато изтекла половин минута, наставникът му го попитал дали може да опише пространството, което го заобикаля. „Аз нищо не виждам. Слънцето порази моето зрение“ – отговорил ученикът. „Човекът, който търси само светлината, бягайки от отговорностите, никога няма да намери сиянието. И този, който гледа право към Слънцето, в края на краищата ще ослепее“ – обяснил му учителят.

Един човек вървял през една долина в Пиренените, когато срещнал стар овчар. (Пиренеи – планинска система в Испания, Франция и Андора, между Бискайския залив и Средиземно море. Дължина 450 км, височина до 3404 м (връх Ането). Важна климатична граница между умерения и субтропичния пояси.) Той разделил с него храната си и те дълго време седяли и разговаряли за живота. Човекът казал, че ако някой вярва в Бога, той е длъжен да разбира, че не е свободен, понеже Бог управлява всяка негова стъпка. В отговор на това овчарят го завел в едно дърво, където той можел да чуе с абсолютна чистота ехото от всеки звук. „Животът е тези стени, а съдбата е този вик, който всеки от нас прави – казал овчарят. – Всичко, което ние правим, се отразява в Неговото сърце и се връща към нас в същия вид. Бог е ехото на нашите собствени дела“.

Учителят казал: „Когато усетим, че е дошло време за промяна, ние започваме несъзнателно да пренамотаваме лентата отначало, за да разгледаме всяко поражение, което сме изпитали до този момент.“ И разбира се, с възрастта броят на нашите трудности расте. Но в същото време, опитът ни дава възможност по най-добрия начин да преодолеем тези поражения и да намерим пътя, който да ни позволи да вървим напред. И ние сме длъжни да пренамотаваме и тази втора лента на нашия умствен видеоманитофон. „Ако ние преглеждаме само записите на нашите поражения, ние ставаме парализирани. Ако наблюдаваме само записите на нашите успехи, започваме да си мислим, че сме по-мъдри, отколкото сме наистина. Нуждаем се и от двете ленти“.

Ученикът казал на учителя си: „Аз използвах по-голямата част от деня да мисля за неща, за които не трябва да мисля, да желая неща, които не трябва да желая и да кроя планове, които не трябва да правя“. Учителят поканил ученика на разходка в гората зад къщата му. По пътя той му посочил едно растение и го попитал дали знае как се нарича то. „Беладона – отговорил ученикът. – Тя може да убие всеки, който съдвече

листата й“. (Беладона – многогодишно тревисто растение с височина от 0,6 до 2 м. Расте в Централна и Южна Европа, Мала Азия, на Кавказ, в Крим и Карпатите. ма лечебни свойства използва се като болкоуспокояващо, спазмолитично средство. Растението е отровно) „Но тя не може да убие онзи, който просто я наблюдава – казал учителят. – По същия начин, отрицателните желания не могат да причинят никакво зло, ако ти не им позволиш да те съблазнят“.

На границата между Франция и Испания се намира планинска верига. В една от планините там има село, което се нарича Аргелес, а в селото, по пътя към долината има хълм. Всеки ден по обяд един стар човек се качва на хълма и слиза от него. Когато пътешественикът за първи път пристигнал в Аргелес, той не бил осведомен за това. При второто си посещение той обърнал внимание, че по пътя си отново срещнал същия човек. И всеки път, когато той пристигал в селото, той възприемал човека с повече подробности – запомнял дрехите му, неговата барета, тояга, неговите очила. Днес, всеки път, когато той си мисли за това село, той си мисли за стария човек, макар че не знае дори, дали той съществува наистина. Само веднъж странникът говорил с този човек. В шеговитата форма той попитал стареца: „Мислите ли, че Бог живее в тези красиви планини, които ни заобикалят?“ „Бог живее – казал старият човек, – в онези места, където му позволят да влезе“.

Учителят прекарал една нощ със своите ученици и им казал да запалят огън, за да поседят и да си поговорят. „Пътят на духовното развитие прилича на огъня, който гори пред нас – казал той. – Човекът, който иска да го разпали, ще трябва да си има работа с неприятния дим, който затруднява дишането му и предизвиква сълзи в очите му. Така се събужда неговата вяра. Въпреки това, щом огънят се разпали, димът изчезва и пламъкът осветява всичко наоколо, осигурявайки топлина и уют“. „А какво от това, ако някой друг разпали огъня за него? – попитал един от учениците. – И ако някой друг ни помогне да избегнем дима?“ „Ако някой постъпи така, той е лъжеучител. Учителят е способен да запали огън, където си поиска, или да го загаси всеки път, когато поиска да го стори. И понеже той не е научил никого как се разпалва огъня, вероятно ще остави всички в тъмнина“.

„Когато изминеш своя път, ти ще стигнеш до една врата, на която е написано едно изречение – заявил учителят. – Върни се при мен и ми

съобщи какво гласи това изречение“. Ученикът, тялом и духом се посветил на търсенето и веднъж стигнал до вратата, а след това се върнал при своя наставник. „Там пишеше «ТОВА Е НЕВЪЗМОЖНО»“ – съобщил той. „Това беше написано на стената или на вратата?“ – попитал учителят. „На вратата“ – отговорил ученикът. „Добре, тогава хвани дръжката на вратата и я отвори“. Ученикът се подчинил. Тъй като изречението било написано на вратата, то давало път подобно на самата врата. Когато вратата била отворена изцяло, той вече не виждал написаното, и влязъл.

Учителят казал: „Затвори си очите. Или дори ако твоите очи са отворени, представи си следната картина: ято птици и вятър. Сега ми кажи колко птици си видял. Пет? Единадесет? Шестнадесет? Независимо от това какъв е отговорът, а на всеки би му било трудно да каже колко птици е видял – едно нещо става съвсем ясно в този малък експеримент. Ти можеш да си представиш ято птици, но броят на птиците в ятото е извън твоя контрол. Изображението е все още ясно, отчетливо изразено и точно. Това трябва да бъде и отговорът на въпроса. Кой ще определи колко птици ще се появяват в представяната сцена? Не ти!“

Един човек решил да посети отшелника, който, както разказвали, живеел недалеч от манастира в Счета. След безцелно странстване по пустинята, той най-накрая открил монаха. „Необходимо ми е да знам, коя трябва да бъде първата стъпка по пътя към духовното развитие“ – казал той. Отшелникът повел човека към малък кладенец и му казал да погледне своето отражение във водата. Човекът се опитал да направи това, но отшелникът хвърлил във водата камък и водната повърхност се изкривила. „Аз няма да видя лицето си във водата, ако ти продължаваш да хвърляш камъни“ – казал човекът. „Също както е невъзможно човек да види лицето си в неспокойните води, така е невъзможно да се търси Бог, ако умът е зает с търсенето – изрекъл монахът. – Това е първата стъпка!“

През времето, когато пътешественикът практикувал дзен-медитация, веднъж неговият учител отишъл в един ъгъл доджо (място, където се намирили неговите ученици) и се върнал с бамбукова пръчка. Някои от неговите студенти – онези, които не били способни да се концентрират добре, вдигнали ръка. Учителят се приближил до всеки от тях и ударил всеки три пъти по рамото с пръчката. Когато видял това за първи път, странникът сметнал това за средновековна нелепост. По-късно той

разбрал, че често пъти е необходимо да се предаде духовната болка на физическо равнище, за да се възприеме злото, което тя създава. По пътя към Сантяго, той научил едно упражнение, което представлявало одраскване с показалеца кожата на големия палец всеки път, когато той мислено критикувал себе си. (Сантяго де Компостела (Santiago de Compostela), градче в Испания, в Галиция. 71 хил. жит. (1970 г.). Минна промишленост. Университет. В средните векове е център на поклоннически пътувания на християни (според църковното предание тук е погребан апостол Яков. Съборен храм (XI-XIII в.), барокови църкви, кралска болница (XVI в.)) Само че страшните последствия на отрицателните мисли се възприемат значително по-късно. Допускайки обаче такива мисли да се проявяват с физическа болка, ние сме способни да разберем вредата, които те нанасят. И след това сме в състояние да ги изгоним.

32-годишен пациент отишъл при терапевта Ричард Кроули. „Аз не мога да спра да смуча големия палец на ръката си“ – оплакал се той. „Не се интересувайте прекалено от това – казал му Кроули. – Но всеки ден смучете различни пръсти“. Пациентът се опитал да направи както му било казано. Но всеки път, когато приближавал ръката си до устата, той бил длъжен да направи съзнателен избор: кой палец да направи обект на своето внимание за този ден. Преди да свърши седмицата, навикът бил излекуван. „Когато порокът стане навик, с него е трудно да си имаш работа – казал Ричард Кроули. – Но когато от нас се изисква формиране на нови отношения, приемане на нови решения и избор, ние разбираме, че той не си струва усилията.“

В Древния Рим група гадателки, известни като Сибили, написали девет книги, които предсказвали бъдещето на Римската империя. (Сибили – легендарни прорицателки, споменавани от античните автори. Най-известната е Кумската сибила, на която приписват „Сибилинските книги“ – сборник с изречения и предсказания, служила за официални гадания в древен Рим. Според легендата Тарквиний купил сибилинските книги.) Те занесли книгите на Тиберий. (Тиберий (Tiberius) (42–37 г. пр.Хр.) – римски император. Доведен син на Август. Опирайки се на преторианците провежда автократична политика. Постигнал подобряване на финансовото положение на империята.) „Колко струват?“ – запитал римският император. „Сто къса злато“ – отговорила му Сибила. Тиберий сърдито ги изгонил далеч от очите си. Сибилите изгорили три книги и се върнали при него. „Те все още струват сто къса злато“ –

съобщили те на Тиберий. Той се размял и се отказал: защо да плаща за шест книги цената на деветте? Сибилите изгорили още три книги и се върнали с останалите три. „Цената все още е сто къса злато“ – казали те. Тиберий, погълнат от любопитство, решил да заплати. Но сега той бил в състояние да прочете само част от бъдещето на своята империя. Учителят казал: „Много е важно да не се пазариш в живота си, когато имаш възможност“.

Два равина правят всичко възможно, за да обезпечат духовния комфорт на евреите в нацистка Германия. В продължение на две години, изплашени до невъзможност, те бягат от своите преследвачи и изпълняват религиозните си функции в различните общества. В края на краищата, попадат в затвора. Един от равините, ужасявайки се от това, което може да се случи с него, се моли постоянно. Другият, въпреки всичко, през целия ден спи. „Защо постъпвате по този начин?“ – попитал изплашеният равин. „За да запазя силите си. Аз знам, че те ще ми потрѳбват покъсно“ – казал другият. „Но нима не сте изплашени? Ние не знаем какво може да се случи с нас.“ „Аз се страхувах до момента, когато ни заловиха. Сега, когато съм затворник, няма от какво да се страхувам. Времето за страх свърши, сега е времето на надеждата“.

Учителят казал: „Воля. Това е нещо, към което хората дълго време са се отнасяли с подозрение. Колко неща проваляме, защото не ни достига воля, и колко други – понеже те са рисковани? Пример за това, което погрешно смятаме за липса на воля: един разговор с чужд човек. Ние рядко се обръщаме към непознати хора, било за разговор, молба или просто да попитаме нещо. А винаги казваме, че с питане се стига по-далече. По този начин ние не се вълнуваме дали ще ни помогне или не Животът. Нашата отчужденост ни прави важни и уверени в себе си. В действителност обаче ние не позволяваме да се чуе гласът на нашия ангел чрез думите на другите“.

Веднѳж един възрастен отшелник бил поканен да се яви пред съда на най-силния крал на века. „Аз завиждам на светия човек, който може да се задоволи с толкова малко“ – казал кралят. „Аз завиждам на Ваше Величество, който се задоволява с още по-малко от мен“ – отговорил отшелникът. „Какво означава това? Тази страна ми принадлежи изцяло“ – съобщил обидено кралят. „Точно така – казал старият отшелник. – А аз имам музиката на небесните селения, реките и планините в целия

свят. Аз имам луната и слънцето, понеже Бог е в моето сърце. А Ваше Величество, все пак, има само това кралство“.

„Да отидем в планината, където обитава Бог“ – предложил рицарят на своя приятел. – „Аз искам да докажа, че всичко, което Той знае, е да ни задава въпроси, а не прави нищо, за да облекчи бремето ни“. „Добре, а аз ще дойда, за да покажа своята вяра“ – казал другият. Те се изкачили на планината и в тъмнината чули глас: „Като слизате, натоварете вашите коне с камъни от земята“. „Видя ли?! – казал първият рицар. – След такова изкачване той иска още да ни застави да носим тежък товар. Аз няма да се подчиня!“ Вторият направил така както заповядал гласът. Той стигнал до подножието на планината на разсъмване и първите лъчи на слънцето сияели в камъните, които понесъл набожният рицар: те били чисти диаманти. Учителят казал: „Божиите решения са загадъчни; но те са винаги в твоя полза“.

Учителят казал: „Скъпи мой, ученико, аз трябва да ти съобща нещо, което е възможно ти да не знаеш. Аз мислих за това как да направя тази новина по-малко трудна за възприемане, как да ѝ добавя ярки цветове, плюс обещание за Рай, откровението на Абсолюта, да се погрижа за тайните обяснения – това обаче няма да стане. Поеми дълбоко въздух и се подготви сам. Аз трябва да бъда прям и ти гарантирам, че съм абсолютно сигурен в това, което ти казвам. Това е сигурна прогноза, абсолютно не се съмнявай в нея. Това е следното: ти умираш. Това може да е утре или след петдесет години, но рано или късно, ти ще умреш. Дори да не искаш. Дори да имаш други планове. Мисли старателно за това какво се каниш да правиш днес. И утре. И с целия живот, който ти остава“.

Един изследовател, бял човек, загрижен да стигне до мястото на своето назначение в сърцето на Африка, обещал да плати допълнително на носачите, ако се движат по-бързо. В продължение на няколко дни носачите вървели по-бързо. Все пак веднъж в средата на деня всички те внезапно хвърлили товара си и седнали на земята. Независимо от количеството предложени им пари, те се отказали да вървят по-нататък. Когато изследователят най-накрая ги попитал защо се държат така, той получил следния отговор: „Ние се движихме с такова бързо темпо, че вече не знаехме какво правим. Сега трябва да почакаме, докато ни догонят душите ни“.

Богородица с младенца Иисус на ръце се спуснала на земята, за да посети един манастир. В радостта си монасите се наредили в права линия, за да ѝ покажат уважението си: един от тях рецитирал стихове, друг ѝ показвал светещи картини от Библията, трети чел имената на всички светии. Най-накрая в редицата стоял скромно един свещеник, който никога не бил имал шанса да се учи при мъдреците на своето време. Неговите родители били обикновени хора, които работели в пътуващ цирк. Когато дошъл неговият ред, монасите искали да свършат с оказването на почести, страхувайки се, че той може да развали впечатлението за тях. Но той също поискал да покаже любовта си към Девата. Смутен, виждайки неодобрението на братята си, той извадил от джоба си няколко портокала и започнал да ги подхвърля във въздуха – жонглирал с тях така, както го били научили родителите и циркът. Само че благодарение на това младенецът Иисус се усмихнал и запляскал с ръце от радост. И само на този скромен монах Богородица дала да подържи за малко Сина ѝ.

Не се опитвай да бъдеш винаги последователен. След това Свети Павел казал: „Мъдростта на света е безумие в очите на Бога“. Да си последователен означава винаги да носиш едни и същи чорапи. Това означава утре да е същото като днес. А движението на планетите? Къде е то? Докато ти не причиняваш на другите вреда, ти много рядко променяш своето мнение. Противоречи си без да се смушаваш. Това е твое право. Няма значение какво мислят другите – понеже те при всички случаи нещо ще си помислят. Така че, отпусни се, позволи на вселената да те заобиколи. Зарадвай се на своето собствено учудване. „Бог е избрал глупавите неща на земята, за да смушава мъдреците“ – казал Свети Павел. (Павел – според християнското предание един от апостолите. Църквата му приписва авторството на 14 послания, включени в Новия завет.)

Учителят казал: „Днес е хубав ден за занимания с нещо необичайно. Например, ние можем да танцуваме на улицата на път за работа. Да се вгледаме право в очите на непознат и да се обясним в любов на първия срещнат. Да дадем на началника си идея за нещо, което може да изглежда нелепо, идея, за която никога дотогава не сме споменавали. В такива дни воините на светлината могат да си позволят това. Днес можем да заплачем заради някоя древна несправедливост, която все още стърчи като кост и не можем да я преглътнем. Можем да позвъним някому, с

който никога повече няма да си поговорим (но от когото с удоволствие ще получим телеграма). Днешният ден може да излезе извън рамките на сценария, който пишем всяка сутрин. Днес всяка грешка ще бъде разрешена и простена. Днес е ден за наслаждение от живота“.

II.

Ученият Роджър Пенроуз върви с приятелите си и оживено разговаря. Замлъква само когато пресича улицата. „Аз помня, че когато пресичах улицата, ми дойде наум невероятна идея – казал Пенроуз. – Но щом стигнахме до отсрещната страна, ние продължихме разговора си от онзи момент, където го прекъснахме и аз не мога да си спомня за какво си мислих няколко секунди преди това“. Около обяд Пенроуз почувствувал еуфория, без да знае защо. „Имах чувството, че нещо съм открил“ – казал той. И мислено решил да превърти деня си минута по минута, и когато си спомнял момента, в който пресичал улицата, идеята се върнала при него. Този път той я записал. Това била теорията за черните дупки, революционна теория в съвременната физика. И тя се върнала при него, защото Пенроуз бил способен да възстанови тишината, която винаги ни заобикаля, например, когато пресичаме улицата.

Свети Антоний живял в пустинята, когато към него се приближил един млад човек. „Отче, аз продадох всичко, което притежавах, и спечеленото дадох на бедняците. Запазих си само няколко вещи, които биха могли да ми помогнат да оцелея тук. Бих искал да ви помоля да ми покажете пътя към спасението“. Свети Антоний помолил момъка да продаде няколко вещи от онези, които той си бил запазил, и с парите да купи малко месо от града. На връщане момъкът трябвало да привърже месото към тялото си. Младият човек направил както му било казано. На връщане го атакували кучетата и соколите, които искали месото. „Аз се върнах“ – съобщил младият човек, показвайки на отчето своето ранено тяло и разкъсаните си дрехи. „Онези, които тръгват в нова посока и искат да запазят малко от стария си живот, тяхното собствено минало ги разкъсва на части“ – казал светият човек.

Учителят казал: „Използвай всяко благословение, което Бог ти е дал днес. Благословието не може да бъде пазено. Няма такава банка, където да сложим на депозит получените благословения, за да ги използваме, когато сметнем за необходимо. Ако не ги използваш, незабавно ги губиш. Когато идва в живота ни, Бог знае, че ние сме творчески личности. На единия ден той ни дава глина, за да моделираме, на другия – четка и платно, или писалка. Но ние никога не можем да използваме

глината върху нашето платно, или писалката в скулптурата. Всеки ден си има своето чудо. Приемайте благословенията, работете и създавайте своите незначителни произведения на изкуството още сега. Утре вие ще получите други“.

Манастирът на брега на река Пиедра е заобиколен с красива растителност – това е един истински оазис в неплодните поля на тази част на Испания. Там малката река става могъщ поток и се разделя на десетки водопади. Пътешественикът върви през местността, слушайки музиката на водата. Изведнъж вниманието му е привлечено от пещера зад една от скалите. Той изучава скалите, заоблени от времето и се възхищава на красивите форми, търпеливо създадени от природата. И си спомня стиховете на Р. Тагор, записани на плочата: „Не чукът е направил тези скали толкова прекрасни, а водата – със своята сладост, танц и песен“. Там, където силата може само да разруши, мекотата може да извае.

Учителят казал: „Много хора се страхуват от щастието. За тях да живееш пълноценен живот, означава да промениш множество от своите навици и да загубиш чувството си за индивидуалност. Ние често пъти се възмушаваме от добрите дела, които се стоварват върху нас. Ние не ги приемаме, тъй като това би ни заставило да се чувстваме длъжници на Бога. Ние си мислим: «По-добре да не прием от чашата на щастието, по-неже когато се изпразни, ще страдаме сериозно». От страх да не се смеим, ние не растем. От страх да не заплачем, ние не се смеем“.

Веднъж в манастира в Сцете един от монасите обидил друг монах. Настоятелят на манастира брат Сисоис помолил обидения монах да прости на обидилия го. „Аз не мога да го направя и той трябва да си плати за това“. В този много важен момент брат Сисоис вдигнал ръка към небето и започнал да се моли: „Иисусе мой, ние не се нуждаем повече от Тебе. Сега ние сме способни да накараме агресора да си плати за престъпленията си. Сега ние сме способни да вземем в ръцете си отмъщението и да се занимаваме с Доброто и Злото. Следователно, Ти можеш да ни оставиш на самите нас и това няма да бъде проблем“. Засраменият монах незабавно простил на брата си.

Ученикът казал: „Всички учители говорят, че духовното съкровище се придобива чрез индивидуално търсене. Тогава защо сме тук всички ние заедно?“ „Вие сте заедно, защото гората е винаги по-силна от

самотното дърво – отговорил учителят. – Гората съхранява влагата, съпротивлявайки се на урагана и помага на почвата да бъде плодородна. Но това, което прави дървото здраво, са неговите корени. И корените на едно растение не могат да помогнат на друго да расте. Това, че сме заедно с една цел, позволява на човека да расте по свой собствен начин и това е пътят на тези, които искат да се съединят с Бога.“

Когато пътешественикът беше на десет години, майка му настоя, той да премине курс по физическо възпитание. Едно от упражненията изискваше от него да скочи от мост в река. В началото на курса той беше парализиран от страх. Всеки ден стоеше последен в редицата и страдеше всеки път, когато някой от първите изпълняваше своя скок, понеже така приближаваше неговият ред. Веднъж инструкторът обърна внимание на страха му и го накара да скочи пръв. Макар че той беше все още изплашен, то стана толкова бързо, че уплахът му се смени със смелост. Учителят каза: „Често ние можем да си позволим да изпуснем времето си. Но има случаи, когато трябва да запретнем ръкави и да решаваме ситуацията. В такива случаи няма нищо по-лошо от забавянето“.

Една сутрин Буда седял сред учениците си, когато към него се приближил един човек. „Съществува ли Бог?“ – попитал той. „Да, Бог съществува“ – отговорил Буда. След закуска се появил друг човек. „Съществува ли Бог?“ – попитал той. – „Не, Бог не съществува.“ – отговорил Буда. В края на деня трети човек задал на Буда същия въпрос, и отговорът на Буда бил следният: „Ти си длъжен да решиш сам за себе си“. „Учителю, но това е абсурд“ – казал един от учениците. – „Как Ти можеш да дадеш три различни отговора на един и същ въпрос?“ „Защото те бяха различни хора – отговорил Просветеният. – И всеки човек стига до Бога по свой собствен начин: някой – с увереност, друг – с отрицание, а трети – със съмнение“.

Ние сме заети изцяло с вземане на мерки, извършване на постъпки, решаване на проблеми, предназначени за други. Ние винаги се опитваме нещо да планираме, друго да решаваме, трето да откриваме. В това няма нищо неправилно – в края на краищата, именно така ние строим и променяме света. Но Възхищението също е част от този живот. За да спираме от време на време, да избягаме от себе си и да застанем в мълчание пред Вселената. За да застанем с душа и тяло на колене. Без да изискваме нищо, без да мислим за нищо, дори без да благодарим за нещо.

Просто, за да получим топлината на любовта, която ни заобикаля. В такива моменти могат да се появят неочаквани сълзи – нито щастливи, нито скръбни. Не се учудвайте на това. Това е подарък. Сълзите пречистват душата ви.

Учителят казал: „Ако трябва да заплачеш, плачи като дете. Още когато си бил дете, едно от първите неща, които си научил в живота, това е плачът, тъй като плачът е част от живота. Никога не забравяй, че ти си свободен и не е позорно да показваш своите емоции. Вик, силно ридание – те са толкова шумни, колкото ти искаш да бъдат. Понеже така плачат децата, а те знаят най-бързия начин да успокоят сърцата си. Ти някога обръщал ли си внимание как децата спират да плачат? Те спират, защото нещо ги отвлича. Нещо ги зове към следващото приключение. Децата спират да плачат много бързо. И с теб ще е така. Но само, ако съумееш да заплачеш по същия начин както го правят децата“.

Пътешественикът закусва с приятел – жена адвокат във Форт Лаудердейл. Един много шумен пияница от съседната маса настоява да вечеря с нея. Ядосана, жената моли пияния да се успокои. Но той казва: „Защо? Аз говоря за любовта по такъв начин, по който трезвият човек няма да го направи. Аз съм щастлив, че се опитвам да общувам с непознати хора. Какво лошо има в това?“ „Това не е най-подходящото време“ – казала му тя. „Вие си мислите, че за проявите на щастие има точно определено време, което става за това?“ След тези думи пияният бил показан на нейната маса.

Учителят казал: „Ние трябва да се грижим за своето тяло. Това е храм на Светия Дух и той заслужава нашето уважение и любов. Ние сме длъжни да се борим за нашите мечти и да бъдем упорити докрай. Но ние не трябва да забравяме, че животът се състои от малки удоволствия. Те са поставени там, за да ни съдействат, да ни помагат в нашето търсене и да ни предоставят моменти за почивка от нашата всекидневна борба. Да бъдеш щастлив – това не е грях. В това няма нищо неправилно – от време на време да разчупваш определените правила относно диетата, съня и щастieto. Не критикувай самия себе си, ако в редки случаи губиш времето си за дреболии. Това са малките удоволствия, които ни стимулират.“

Пианистът Артур Рубинщайн закъснял за закуска в първокласен ресторант на Ню Йорк. Неговите приятели започнали да се безпокоят, но най-накрая Рубинщайн се появил с разкошна блондинка, която била три пъти по-млада от него. Известен със своето в известна степен скъперничество, той изненадал приятелите си, поръчвайки си най-скъпия антрекот и много рядко вино със сложен букет от аромати. Когато закуската завършила, той платил сметката с усмивка. „Виждам колко сте изненадани – казал Рубинщайн. – Днес обаче аз бях при моя юрист, за да подготви завещанието ми. На дъщеря си и роднините ми оставих солидна част, направих и великодушни вноски с благотворителна цел. Но изведнъж разбрах, че аз не съм бил включен в завещанието; всичко отиваше при другите. Така че, реших да се отнасям към себе си с по-голяма щедрост“.

Докато учителят пътешествал, разпространявайки Божието слово, къщата, в която живеел с учениците си, изгоряла. „Той остави къщата на нас, а ние не се погрижихме за нея както трябва“ – казал един от учениците. И те започнали незабавно да строят отново върху пепелището, но учителят се върнал по-рано, отколкото очаквали, и ги видял какво правят. „И така, вещите търсят нов дом“ – казал той щастливо. Един от учениците, смутен, му съобщил какво се е случило в действителност; казал му, че мястото, където те живеели всички заедно, е изгоряло в огъня. „Аз не разбирам – казал учителят. – Виждам мъже, които имат вяра в живота и започват нова глава. Онези, които са загубили всичко, са в подобра ситуация, отколкото много други, защото от този момент нататък нещата могат само да се подобряват“.

Учителят казал: „Ако ти пътешестваш по пътя към своята мечта, бъди готов за това. Не оставяй отворена врата, която може да послужи за изкушение, например: «Това не е точно това, което аз исках». В това се намират семената на поражението. Извърви своя път. Дори ако твоите стъпки са неопределени, дори ако знаеш, че би могъл да направиш това по-добре. Ако ти приемаш своите възможности в настоящето, няма съмнение, че ще ги подобриш в бъдеще. Но ако ти отричаш, че имаш ограничения, ти никога няма да се освободиш от тях. Стой смело в своя път и не се страхувай от критиката на другите. И което е по-важно от всичко, не позволявай на самокритиката да те парализира. Бог ще бъде с теб в твоите безсънни нощи и ще изтрие сълзите ти с любовта си. Бог е с храбрите“.

Учителят и неговите ученици пътешествали и по пътя се случило така, че не могли да се нахранят както трябва. Учителят помолил някои от тях да отидат и да потърсят храна. В края на деня учениците се върнали. Всеки донесъл нещо малко със себе си, това, което бил способен да придобие от благотворителността на другите: плод, който вече започвал да се разваля, корав хляб и горчиво вино. Един от учениците, все пак донесъл торбичка зрели ябълки. „Аз бях длъжен да направя нещо, за да помогна на моя учител и на моите братя“ – казал той, като разделил ябълките сред всички. „Откъде ги взе?“ – попитал го учителят. „Откраднах ги – отговорил ученикът. – Хората ни даваха само развалена храна, макар да знаеха, че проповядваме словото на Бога“. „Махай се със своите ябълки и никога не се връщай – казал учителят. – Всеки, който иска да ограби заради мен, иска да ограби мен“.

В търсене на нашите желания и идеали, ние влизаме в света. Често правим недостъпно онова, което е в границите на нашите възможности. Когато грешим, ние чувстваме, че сме изхабили своето време, търсейки на разстояние една педя. Ние обвиняваме себе си за грешките, за безполезността на нашето търсене и за проблемите, с които сме привикнали. Учителят казал: „Макар че съкровището може да е закопано под твоята къща, ти ще го намериш, само ако започнеш да го търсиш. Ако Петър не бе изпитал болката на отказването, той не би бил избран за глава на Църквата. Ако блудният син не е пропилял всичко, неговото покаяние не би било празник за баща му. В живота ни има определени вещи, на които стои печат, казващ: «Ти ще оцениш моето значение само след като ме загубиш и върнеш обратно. Не е хубаво да се опитваш да съкратиш пътя».“

Учителят се срещнал със своя любим ученик и го запитал как върви неговият духовен прогрес. Ученикът отговорил, че сега е способен всеки момент от своя ден да посвети на Бога. „И така, сега всичко, което ми остана, е да простя на своя враг“ – казал учителят. Ученикът изплашено погледнал учителя: „Но това не е необходимо. Аз не нося никакво зло на моя враг“. „Ти как мислиш, носи ли ти Бог някакво зло?“ – попитал учителят. „Разбира се, че не!“ – отговорил ученикът. „Още повече, че ти Го молиш за опрощение, не е ли така? – рекъл учителят. – Направи същото и със своя неприятел, дори да не му носиш никакво зло. Сърцето на човека, който умее да прощава е чисто и благоуханно“.

Младият Наполеон треперел подобно на тръстика, изложена на вятър по време на свирепите бомбардировки в Тулон. Един войник, като го видял в същото това време, казал на другите войници: „Погледнете го, той се бои от смъртта“. „Да, страх ме е – отговорил Наполеон. – Но аз продължавам да се боря. Ако вие усещате поне наполовина от моя страх, вие веднага щяхте да избягате“. Учителят казал: „Страхът не е признак на малодушие. Този страх ни позволява да бъдем смели и достойни пред лицето на житейските ситуации. Някой, който е изпитвал страх и въпреки него е действал, без да му позволи да го изплаши, доказва своята храброст. Но някой, който в трудна ситуация не се е съборил с опасността, само доказва своята безотговорност“.

Пътешественикът е на празника на Свети Йоан, с неговите палатки, конкурси за стрелба с лък и трапези с народни ястия. Изведнъж клоунът започва да имитира жестовете му. Хората се смеят, смее се и чужденецът и кани клоуна на кафе. „Бъди жив!“ заявява клоунът. „Ако си жив, ти трябва да размахваш ръце, да скачаш, да шумиш, да се смееш и говориш с хората. Защото животът е пълна противоположност на смъртта. Когато умреш, ти оставаш завинаги в една и съща позиция. Ако си прекалено тих, ти не живееш“.

Една сутрин ученикът и неговият учител вървели по полето. Ученикът попитал каква диета е необходима за постигане на чистотата. Макар че учителят винаги казвал, че всичката храна е свещена, ученикът не вярвал в това. „Трябва да има все пак някаква особена храна, която ни приближава до Бога“ – питал ученикът. „Добре, възможно е да си прав. Например ето онези гъби там“ – казал учителят. Ученикът се развълнувал, мислейки, че гъбите би трябвало да му дадат чистота и просветление. Когато обаче се навел да вземе една гъба, той извикал: „Те са отровни! Ако изям само една от тях, веднага ще умра!“ – казал той ужасено. „В такъв случай, аз не знам за никаква друга храна, която може да те пренесе толкова бързо при Бог“ – казал учителят.

През зимата на 1981 година пътешественикът се разхождал с жена си по улиците на Прага, когато видял едно момче, което правело скици на близките сгради. Чужденецът харесал рисунките, които видял, и решил да купи една. Когато давал парите, той обърнал внимание, че момчето е без ръкавици, а температурата била около 20 градуса под нулата.

„Защо не носиш ръкавици?“ – попитал той. „За да мога да рисувам с молив“. Те поговорили малко за Прага. Момчето предложило да направи безплатно портрет на жената на пътешественика. Докато той чакал момчето да свърши, чужденецът осъзнава, че се е случило нещо странно: той разговарял с момчето почти пет минути, а нито един от тях не говорел езика на другия. Те използвали само жестове, усмивки и мимика – но желанието да се общува с някого им позволило да влязат в света на езика без думи.

Приятел довел Хасан до вратата на джамията, където един слепец просел милостиня. „Този слепец е най-мъдрият човек в нашата страна“ – казал приятелят му. „Откога сте сляп?“ – попитал Хасан човека. „По рождение“ – отговорил слепият. „И как сте станали толкова мъдър?“ „Тъй като не приемах своята слепота, се опитвах да стана астроном – казал слепият. – Но понеже не можех да видя небето, бях принуден да си представям звездите, слънцето и галактиките. И колкото по-близо се прониквах от Божието творение, толкова повече се приближавах до Неговата мъдрост“.

В бара на едно далечно село в Испания, недалеч от град Олит, има знак, поставен там от собственика на бара. „Щом намерих всички отговори, всички въпроси се промениха“. Учителят казал: „Ние винаги се тревожим от намирането на отговорите. Чувстваме, че отговорите са важни, за да разберем смисъла на живота. Много е важно да живеем пълноценно и да позволим на времето да ни открие тайните на нашето съществуване. Ако сме прекалено заинтересовани от това да придадем смисъл на живота си, това пречи на природата да действа и ние няма да сме в състояние да прочетем знаците на Бога“.

III.

Има една австралийска легенда за шамана, който вървял със своите три сестри, когато те срещнали най-знаменития воин по онова време. „Аз искам да се ожена за една от тези красиви девойки“ – казал воинът. „Ако една от тях се омъжи, другите две ще страдат – казал шаманът. – Аз търся племе, което разрешава на мъжа да има три жени“. През годините те обходили целия австралийски континент и не открили такова племе. „Поне една от нас би могла да бъде щастлива“ – казала една от сестрите, когато те вече се състарили и не могли повече да вървят. „Аз не бях прав – казал шаманът. – Сега обаче вече е твърде късно.“ И той превърнал трите сестри в каменни грамади, за да могат всички, които минавали край тях, да разберат, че щастието на един човек, не означава, че другите трябва да бъдат нещастни.

Журналистът Уолтър Карели взимал интервю от аржентинския писател Хорхе Луис Борхес. Когато интервюто свършило, те започнали да говорят за езика, който съществува зад думите, и за човешката способност да се разбират другите. „Аз ще Ви дам пример“ – казал Борхес. И започнал да говори на странен език. След това спрял и попитал журналиста какво му е казал. Преди да успее още Карели да отговори, фотографът, който бил с тях, казал: „Това е «Отче Наш».“ „Вярно е – казал Борхес. – Аз го цитирах на фински“.

Укротителят на животните в цирка е способен да заповядва на слоновете, използвайки много проста хитрост: когато животното е още в млада възраст, той привързвал единия му крак към ствола на едно дърво. Независимо колко силно се борел, младият слон не бил в състояние да се освободи. Постепенно той започвал да си мисли, че стволът на дървото е по-мощен, отколкото е той. Когато ставал възрастен слон, притежаващ огромна сила, било достатъчно да бъде привързан с тънка връвчица към младо дръвче и той вече дори не се опитвал да се освободи от нея. И нашите крака, както при слоновете, често пъти са вързани със слаб конец. Но от детството си ние привикваме към силата на дървесния ствол и не се осмеляваме да се борим. Не разбираме, че за да придобием свободата, е достатъчно просто едно хубаво действие.

Учителят казал: „Ти не си готов да търсиш обясненията на Бога. Ти можеш да слушаш красиви думи, но като цяло, те са празни. Също както ти можеш да прочетеш цяла енциклопедия за любовта, без да знаеш какво е да обичаш. Никой никога няма да докаже, че Бог съществува. Определени неща в живота трябва просто да бъдат опитани и никога обяснени. Любовта е такова нещо. Бог, който е любов, е също такова нещо. Вратата е опитът на детството, с онзи магически смисъл, на който ни е учил Исус: «Децата са Божието царство». Бог никога няма да влезе в главата ти. Вратата, която Той използва, е твоето сърце“.

Абатът винаги казал, че абат Джузепе се моли толкова много, че е престанал да се безпокои за каквото и да било – нагоните страсти били победени. Тези думи стигнали до ушите на един от мъдреците в манастира в Сцете, който събрал заедно своите ученици след вечерната трапеза. „Вие сте чували, че абат Джузепе няма вече изкушения, с които трябва да се бори – казал той. – От недостиг на борба душата отслабва. Хайде да помолим Господ да изпрати мощно изкушение на абат Джузепе. И ако той се окаже способен да се противопостави на това изкушение, ние ще помолим за друго, и друго. И когато той отново започне да се бори с изкушението, ние ще помолим той никога да не казва: «Господи, вземи този дявол, махни го». Ние ще се помолим в замяна на това той да помолит: «Господи, дай ми сила да побежда злото».“

В денонощието има един момент, когато видимостта се затруднява: това е вечерното време. Светлината и тъмнината се смесват и вече не е изцяло светло, нито пък напълно тъмно. В повечето духовни традиции този момент се смята за свещен. Католическата традиция ни учи, че ние трябва да кажем „Добър вечер, Мари“ в шест часа вечерта. Според традицията на инките (кечуа), ако ние се срещаме с приятел на обяд и останем с него до вечерта, трябва да започнем всичко отначало, като го поздравим с „добър вечер“. В сумрак се проверява равновесието между човека и планетата. Бог смесва сянката със светлината, за да види има ли Земята смелост да продължи да се върти. Ако Земята не е изплашена от тъмнината, нощта си отива и на следващия ден отново сияе слънцето.

Немският философ Шопенхауер вървял по една улица на Дрезден, търсейки отговор на въпросите, които го занимавали. Минавайки през парка, той решил да поседне и да погледа цветята. Един от жителите на района наблюдавал странното поведение на философа и извикал

полиция. Минута по-късно един офицер се приближил до Шопенхауер. „Ти кой си?“ – грубо попитал офицерът. Шопенхауер огледал полиция отгоре до долу. „Ако Вие можете да ми отговорите на този въпрос – казал той, – аз ще съм Ви вечно благодарен“.

Един човек, търсещ мъдростта, решил да изкачи планината, понеже му казали, че всеки две години там се показва Бог. По време на първата година от неговото пребиваване там, той изял всичко, което можела да му предложи земята. В крайна сметка, продоволствието му било изчерпано и той бил принуден да се върне в града. „Бог не е честен! – възкликнал той. – Нима не знаеше, че аз чаках цяла година, за да чуя гласа Му. Аз съм гладен и трябва да се върна в града“. В този момент се появил ангел. „Бог много иска да говори с теб – казал ангелът. – Цяла година той те храни. Той се надяваше, че след това ти ще започнеш да произвеждаш своя собствена храна. А ти какво очакваше? Ако човек не е в състояние да отгледа плод там, където живее, той не е готов да говори с Бог“.

Хората казват: „Значи свободата на човека се състои в избора на собствения му вид робство. Аз работя осем часа на ден и ако получа повишение, ще работя по дванадесет. Аз встъпих в брак и сега нямам време за себе си. Аз търсех Бога и сега трябва да посещавам култови събрания, меси и други религиозни церемонии. Всичко, което е важно в живота, любов, работа, вяра, отлита, става бреме, което е прекалено тежко за носене“. Учителят казал: „Само любовта ни позволява да избягаме. Само любовта превръща робството в свобода. Ако не можем да обикнем, по-добре е да спрем. Иисус е казал: «По-добре е да си спял с едното око, отколкото цялото тяло да загине в тъмнина». Тежки думи. Но са правдиви“.

Отшелникът постил цяла година и се хранил само веднъж в седмицата. След тази жертва той помолил Бога да му обясни истинското значение на определен стих в Библията. В отговор не чул нищо. „Каква загуба на време – казал си отшелникът. – Аз дадох толкова много, а Бог дори не ми отговори! По-добре да оставя тези опити и да намеря монаха, който знае значението на стиховете“. В този момент се появил ангелът. „Дванадесет месеца пост ти бяха необходими, само за да повярваш, че ти не си по-добър от другите и че Бог няма да отговори на празен човек – казал ангелът. – Но когато ти се смири и започна да търсиш

помощ от другите, Бог изпрати мен“. И ангелът разяснил онова, което той искал да научи.

Учителят казал: „Ще ви обясня как са се образували някои думи, за да ви е ясно тяхното значение. Да вземем думата «preoccupation [грижа]». Тя може да бъде разделена на две: «pre» и «occupation [заяние]». Това означава да бъдем заети с нещо, преди то да се случи. Кой в цялата вселена има способността да се заеме с дело, което още не се е случило? Никога не се тревожете. Бъдете внимателни към съдбата си и към пътя си. Научете всичко, което трябва да знаете, за да владеете блестящия меч, който ви е поверен. Обърнете внимание на това как се бият вашите приятели, вашите учители и вашите врагове. Тренирайте достатъчно, но не правете най-лошата грешка: да допуснете, че знаете какъв удар ще ви нанесе противникът“.

Идва петък, вие се прибирате вкъщи, взимате вестниците, които не сте били в състояние да прочетете през седмицата. Включвате телевизора без звук. Пускате си касета. Използвате дистанционното, за да превключвате от един канал на друг, опитвайки се едновременно да прелистват страниците на вестниците и да слушате музика. Във вестника няма нищо ново, ТВ програми се повтарят, и тази касета вече сте я слушали поне десет пъти. Жена ви е заета с децата, жертвайки своята младост без истински да разбира защо го прави. Посещава Ви изкушението: „Видимо това е пътят на живота.“ Не, това не е пътят на живота. Животът е ентузиазъм. Опитайте се да си спомните къде сте скрили своя ентузиазъм. Вземете жена си и децата си и се опитайте да го намерите отново преди да е станало прекалено късно. Любовта никога никого не е спирала да реализира мечтата си.

В навечерието на Коледа пътешественикът и жена му оценявали годината, чиято край приближавал. На обяд в единствения ресторант в едно Пиринейско село пътешественикът започнал да се оплаква че не е тръгнал по пътя, по който според мнението му той е трябвало да върви. Жена му втрънчено гледала Коледната елха, която украсявала ресторанта. Пътешественикът си помислил, че тя повече не се интересува от разговора и сменил темата: „Не са ли чудесни лампичките на елхата!“ – казал той. „Да, така е – отговорила жена му. – Но ако се вгледаш по-внимателно, ще видиш, че сред дужина лампички има една, която е изгоряла – казала жена му. – Струва ми се, че вместо да гледаме на изминалата

година от гледна точка на дузината благословения, които я осветиха, ти зацikli на единствената лампичка, която нищо не осветява“.

„Погледни този свят човек, който пресича улицата – казал един дявол на другия. – Мисля да отида и да завоювам душата му“. „Той няма да те послуша, понеже е загрижен само за светите неща“ – отвърнал му неговия компаньон. Дяволът обаче, бързайки делово както обикновено, се облякъл като архангел Гавриил и ето че се оказал пред светия човек. „Аз дойдох да ти помогна“ – казал той. „Трябва нещо да сте ме объркали с някого – отговорил човекът. – Аз не съм направил нищо в живота си, че да заслужи вниманието на един ангел.“ И продължил пътя си, без никога да научи от какво се е отказал.

Приятелката на пътешественика отишла да гледа представление на Бродуей и по време на почивката излязла да изпие нещо. Фоайето било пълно, хората пушили, разговаряли и пиели. Пианистът свирел, но никой не обръщал внимание на музиката му. Приятелката на пътешественика отпивала от своето питие и изучавала музиканта. Той изглеждал скучно – просто вършел работата си и изчаквал почивката, за да свърши. След още едно питие, леко опиянена, тя се приближила до пианото. „Вие сте като болка в гърлото! Защо просто не свирите за себе си?“ – възкликнала тя. Пианистът бил удивен. И след това започнал да свири музиката, която обичал. След няколко минути цялото фоайе замълчало. Когато свършила композицията, се раздали възторжени аплодисменти.

Свети Франциск от Асизи бил популярен млад човек, когато решил за остави всичко след себе си и да се заеме с делото на своя живот. Света Клер била красива млада жена, когато дала обет за целомъдрие. Свети Раймонд Лулий познавал великите мислители на своето време, когато се оттеглил в пустинята. Духовното търсене е по-високо от всичко, то е предизвикателство. Който се прикрива зад него, за да се скрие от проблемите си, няма да се стигне много далече. Не е добре да се отделяш от света, ако не си в състояние да се сприятелиш с някой. Нищо не дава една клетва за бедност, ако вече не си в състояние да припечелиш средства за съществуването си. И няма никакво значение това, че ще станеш скромнен, ако вече си страхливец. Едно е да имаш нещо и да го отхвърлиш. Друго нещо е да нямаш нещо и да осъждаш онези, които го имат. Лесно е слаб човек да проповядва абсолютна благотворителност, но какво хубаво има в това? Учителят казал: „Хвалите работата на

Господ. Победете самите себе си, такива, каквито стоите пред лицето на света“.

Лесно е да си труднодостъпен. Всичко, което правим е да се държим далеч от хората и при това да отбягваме страданията. По този път ние не рискуваме с любовта, не се разочароваме, не се разбъркват мечтите ни. Лесно е да си труднодостъпен. Не се безпокоим по повод телефонни позвънявания, които трябва да направим, хора, които ни молят да помогнем, благотворителност, която трябва да бъде увеличена. Лесно е да си труднодостъпен. Ние просто трябва да си представим, че живеем в кула от слонова кост, и никога да не плачем. Ние трябва да прекараме остатъка от дните си, просто като играем роли. Лесно е да си труднодостъпен. Всичко, което трябва да направим, е да отхвърляме всичко хубаво, което ни предлага животът.

Пациентът казал на лекаря си: „Докторе, владее ме страх и страхът ми отне цялата радост“. „Тук, в моя офис има мишка, която гризе книгите ми – казал докторът. – Ако аз изплаша мишката, тя ще се скрие от мен и аз ще превърна живота си в гонитба след нея. Вместо това аз преместих своите най-хубави книги на безопасно място и ѝ позволявам да гризе останалите. По този начин, тя си остава само мишка, а не чудовище. Страхувайте се само от няколко неща и съсредоточете върху тях целия си страх – така вие ще можете да бъдете храбри срещайки се с важните неща“.

Учителят казал: „Често пъти е по-лесно да обикнеш, отколкото да си обичан. Ние трудно приемаме помощта и подкрепата на другите. Нашите опити да останем независими лишават другите от възможността да ни покажат любовта си. Много родители на стари години лишават децата си от шанса да им демонстрират същата тази любов и подкрепа, която те са получавали в детството си. Много мъже (и жени), когато ги сполети нещастие, се срамуват от зависимостта си от другите. В резултат, реката на любовта не тече. Вие трябва да приемете от някого знака на любовта. Вие трябва да позволите на другите да ви помагат, за да ви дадат сили да вървите по-нататък. Ако приемете такава любов с чистота и смирение, вие ще разберете, че Любовта нито дава, нито получава – това става едновременно“.

Ева се разхождала в Едемската градина, когато я настигнала

змията. „Изяж тази ябълка“ – каза тя. Ева, научена от Бога, се отказала. „Изяж тази ябълка – настоявала змията. – Така ти ще станеш по-красива за своя мъж“. „Това не ми е необходимо – отговорила Ева. – Той няма друг, освен мене“. Змията се засмяла: „Разбира се, че има“. Понеже Ева не повярвала, тя я завела на върха на хълма, където имало кладенец. „Тя е там долу. Точно тук я скри Адам“. Ева погледнала надолу и видяла красива жена, отразена във водата. А след това изяла ябълката, предложена ѝ от змията.

Откъси от „Писма до моето Сърце“: „Мое сърце, аз никога няма да те съдя и критикувам. Аз никога няма да се срамувам от това, което ще ми кажеш. Аз знам, че ти си любимото дете на Бога и че Той те е заобиколил с величествено и любящо сияние. Аз вярвам в тебе, мое сърце. Аз съм на твоя страна, и винаги ще моля благословения в молитвите си. Аз моля ти винаги да намираш помощта и подкрепата, от които имаш нужда. Аз вярвам в тебе, мое сърце. Аз вярвам, че ти ще разпространиш своята любов за всеки, комуто тя е нужна или който я заслужава. Моят път – това е твоят път и така ние заедно ще стигнем до Светия Дух. Аз те моля, довери ми се. Знай, че аз те обичам и че се опитвам да ти дам свободата, която ще ти помогне да продължиш да биеш радостно в гърдите ми. Аз ще направя всичко, ти никога да не чувстваш неудобство от това, че постоянно съм около тебе“.

Учителят казал: „Напълно естествено е, че когато ние решаваме да направим нещо, може да възникне неочакван конфликт. Естествено, ние можем да бъдем ранени в този конфликт. Раните се лекуват: от тях остават белези и това въодушевява. Тези белези са с нас до края на дните ни и ни оказват голяма помощ. Ако в някаква ситуация, независимо от това по каква причина, се засилва нашето желание да се върнем в миналото, ние просто трябва да погледнем тези белези. Белези остават и от безелници и ни напомнят ужасите на затвора – с това напомняне ние се движим напред“.

В своето Послание към Коринтяните Свети Павел ни говори, че сладостта е една от основните характеристики на любовта. Никога не забравяйте: любовта е нежна. Суровата душа не позволява ръката на Бога да я моделира в съответствие с Неговите желания... Пътешественикът вървял по тясна пътека в северна Испания, когато видял човека,

изтегнал се в постеля от цветя. „Няма ли да смачкате тези цветя?“ – попитал пътешественикът. „Не – отговорил човекът. – Аз се опитвам да взема малко сладост от тях“.

Учителят казал: „Молете се всеки ден. Дори ако вашите молитви са без думи и нищо не молят, и трудно могат да бъдат разбрани. Направете молитвата ваш навик. Ако отначало ви е трудно, решете за себе си: «Аз ще се моля всеки ден през тази седмица». И подновявайте това обещание всеки следващ ден от тези седем дни. Помнете, че се засилва не само вашата връзка с духовния свят, но вие също така тренирате и вашата воля. С помощта на определени методи ние тренираме дисциплинираност, която ни е необходима за борбата с живота. Няма нищо хубаво в това да забравим да се помолим един ден и да се помолим два пъти на другия ден. Или да се помолим седем пъти за един ден и цялата останала седмица да си мислим, че сме си свършили задачата. Определени неща трябва да стават в нужния ритъм и темпо“.

Умира един зъл човек и на вратата на Ада среща ангел. Ангелът му казва: „За теб би било достатъчно да си направил една добра постъпка в живота си и това може да ти помогне. Помисли си добре“ – казал ангелът. Човекът си спомнил, че веднъж, когато минавал през гората, видял паяк по пътя си и го заобиколил, за да не го смачка. Ангелът се усмихва, а от небето се спуска паяжина, позволяваща на човека да се издигне до Рая. По-близо до паяжината стоят други сред осъдените и започват да се катерят по нея. Но човекът вижда това и започва да ги отблъсква настрани, страхувайки се, че паяжината ще се скъса. В този момент тя действително се скъсва и човекът отново се връща в Ада. „Колко жалко“ – чува човекът гласа на ангела. „Твоето безпокойство за себе си превърна в зло единствената добра постъпка, която ти някога си извършил“.

Учителят казал: „Кръстопътят е свещено място. На него поклонникът трябва да вземе решение. Ето защо боговете обикновено спят и ядат по кръстопътищата. Там, където се пресичат пътищата, са концентрирани две големи сили – пътят, който ще бъде избран, и пътят, който трябва да бъде отхвърлен. Двата са превърнати в единствен път, но само за кратък период от време. Поклонникът може да си отпочине, да поспи малко и дори да се посъветва с боговете, които населяват кръстопътя. Но никой не може да остане там завинаги: щом изборът е направен, той трябва да върви, без да мисли за пътя, който е отхвърлил. В противен

случай кръстопътят става проклятие“.

Човечеството е извършвало някои най-лоши престъпления в името на истината. Мъже и жени били изгаряни на позорните стълбове. Културата на няколко цивилизации била изцяло унищожена. Онези, които съгрешавали, като яли месо, били държани на разстояние. Онези, които търсели друг път, били пропъждани в изгнание. Един човек, в името на истината, бил разпънат. Но преди да умре, Той ни е оставил голямото определение за Истината. Не това ни дава увереност. Не това ни прави по-добри от останалите. Не това държим ние в затвора на нашите превзети идеи. Истината е това, което ни прави свободни. „Познай Истината, и истината ще те направи свободен“ – е казал Той.

Един от монасите в манастира в Сцете направил сериозна грешка, и за съда над него, братята повикали най-мъдрия отшелник. Мъдрият отшелник не искал да идва, но братята били толкова настойчиви, че той се съгласил. Все пак, преди да тръгне, той взел едно ведро и направил в него няколко дупки на дъното. След което напълнил ведрото с пясък и поел към манастира. Отецът, настоятел на манастира, обърнал внимание на ведрото и попитал за какво е направено това. „Аз дойдох да съдя друг – казал отшелникът. – Моите грехове бягат след мене, както този пясък във ведрото. Но понеже аз не гледам назад, не мога и да видя собствените си грехове, затова не съм способен да съдя и другите“. Монасите незабавно решили да отменят съда.

На стената на една малка църква в Пиринеите е написано: „Господи, запали моята свещ. Запали я и ме освети, когато имам проблем и трябва да го реша. Позволи на огъня да се запали, за да изгори моя егоизъм, гордост и нечистоплътност. Превърни този огън в пламък, за да сгрее той моето сърце и да ме научи да обичам. Аз не мога да остана дълго в Твоята църква. Но заедно с тази свещ тук остава и частичка от мен. Помогни ми тази молитва да обхване и всички мои дела през целия ден. Амин“.

Приятелят на пътешественика решил да прекара няколко седмици в един манастир в Непал. Веднъж по обяд той влязъл в един от многото храмове на манастира и видял усмихващ се монах, седящ до олтара. „Защо се усмихваш?“ – попитал го той. „Защото разбрах смисъла на бананите“ – съобщил монахът и като отворил торбата си, извадил един гнил

банан. „Това е живот, който е изминал пътя си, и не е бил използван, я сега вече е твърде късно“. След това той извадил от торбата си банан, който бил още зелен. Той го показал на човека и го сложил обратно в торбата. „Това е живот, който още не е започнал да върви по пътя си и очаква нужния момент“ – казал той. Накрая той измъкнал от торбата си зрял банан, обелил го и го разделил с мъжа, казвайки: „Това е истинският момент. Познай, как да го изживееш без страх.“

Една жена излязла с точна сума пари, които ѝ били необходими, за да заведе сина си на кино. Момчето било възбудено и всяка минута питало майка си колко още ще пътуват, докато стигнат до киното. Когато майката спряла на светофара, видяла просяк, който седял на тротоара. „Дай ми всичките пари, които имаш в тебе“ – чула тя глас. Жената започнала да спори с гласа. Тя била обещала да заведе сина си на кино. „Дай всичките пари“ – настоявал гласът. „Мога да дам половината и моят син ще отиде сам, а аз ще го чакам отвън“ – възразявала тя. Но гласът не искал да обсъжда това. „Дай всичките!“ Тя нямала време, за да обясни на детето всичко това. Спряла колата и дала всичките пари, които имала на просяка. „Бог съществува и вие ми го доказахте – казал просякът. Днес е моят рожден ден. Аз бях тъжен и ме беше срам да прося милостиня. Така че реших да не прося. Казах си, че ако Бог съществува, Той ще ми направи подарък“.

IV.

В разгара на най-проливния дъжд през малко село върви човек и вижда горяща къща. Когато се приближава до нея вижда един човек, който седи в пламналата гостна стая. „Ей, къщата ви е в пламъци!“ – завикал пътешественикът. „Знам това“ – отговорил му човекът. „Тогава защо не излизате?“ „Защото вали дъжд – заявил човекът. – Майка ми винаги ми казваше, че мога да пипна пневмония, ако излизам в дъжда“. Коментар на Зао Чи относно баснята: „Мъдър може да се смята онзи човек, който е способен да пренебрегне ситуацията, ако види, че е принуден да направи това“.

В определени магически традиции учениците посвещават един ден в годината или ако трябва, почивните дни, за да влязат в контакт с предметите в своя дом. Тогава докосват всеки предмет и високо питат: „Действително ли ми е нужно това?“ Те вземат книгите от своите етажерки: „Препрочитам ли ги някога?“ Те проверяват всеки сувенир, който са запазили: „Все още ли мисля, че моментът, за който ми напомня този предмет, е важен за мен?“ Те отварят всички гардероби: „Колко отдавна не съм носил това? Наистина ли имам нужда от него?“ Учителят казал: „Предметите имат своя собствена енергия. Когато те не се използват, те се превръщат в застояла вода в дома – добро място за комари и мухъл. Вие трябва да сте внимателни и да позволявате на енергията да тече свободно. Ако пазите това, което е старо, то новото няма да има място, където да ни се покаже“.

Има една стара перуанска легенда, в която се разказва за града, където всички били щастливи. Жителите на този град правели всичко, което им доставяло удоволствие, и се разбирали добре един с друг. Всички били весели, с изключение на кмета, който бил тъжен, защото нямало какво да управлява. Затворът бил празен, никой не се съдел, а нотариусът не правел нищо, понеже думата, дадена от човек, имала повече смисъл от хартията, на която това било написано. Веднъж кметът поканил няколко работника отдалеч, за да построят нещо в центъра на централния площад на селото. Цяла седмица се чували ударите на чуковете и стърженето на пилите. В края на седмицата кметът поканил всички в селото на тържественото откриване. С голяма тържественост външните

дъски били свалени и хората изненадани видели... бесило. Хората започнали да се питат един друг какво прави там това бесило. В страха си, за да решат нещо, което преди решавали просто по взаимно съгласие, те започнали да използват съда. Отивали в офиса на нотариуса, за да регистрират документи, които по-рано били просто човешки думи. И започнали да обръщат внимание на всичко, което казвал кметът, страхувайки се от закона. В легендата се казва, че бесилото не било използвано никога. Но неговото присъствие променило всичко.

Учителят казал: „Оттогава, и в продължение на няколко следващи стотици години, вселената бойкотира всички предвзети идеи. Енергията на Земята трябва да бъде обновена. Новите идеи се нуждаят от пространство. Тялото и душата се нуждаят от нови изпитания. Бъдещето чука на вратата ни и всички наши идеи, освен онези, които са основани на предвзети мнения, ще имат шанс да се появят. Което е важно, ще остане; което е безполезно – ще изчезне. Но не съдете другите, заради техните убеждения. Ние не можем да осъждаме мечтите на другите. За да вървим с вяра по своя собствен път, не е необходимо да доказваме, че пътят на другия е погрешен. Този, който прави само това, което му се получава, не вярва в своите собствени сили“.

Животът прилича на голямо колоездачно състезание, чиято цел е – да изживееш собствената си Персонална Съдба. На старта всички ние сме заедно, с помощта на другарство и ентузиазъм. Но със започването на надпреварата, първоначалната радост отстъпва пред проблемите: изтощение, монотонност, съмнения в способностите. Ние забелязваме, как някои приятели се отказват да приемат проблемите – те все още са в състезанието, но само защото не могат да го прекратят в средата на пътя. Те са достатъчно много. Те карат заедно с колата за техническа помощ, общуват само между себе си и тяхната мисия е приключена. Започваме да ги изпреварваме, а след това ние оставаме сами, непознатите пътища ни поднасят изненади, започват проблеми с велосипеда. Ние се самонавиваме и се питаме дали тези усилия имат смисъл. Да, те имат смисъл. Не се предавайте.

Учителят и неговият ученик пътуват през пустинята в Саудитска Арабия. Учителят използва всеки момент от тяхното пътуване, за да обучава послушника във вярата. „Вярвай в Бога – казва той. – Бог никога не изоставя своите чада“. Вечерта в лагера наставникът моли ученика

да завърже конете за близкия камък. Ученикът отива към камъка, но помни какво му е говорил учителят: „Сигурно той ме проверява – мисли си той. – Аз трябва да оставя конете на грижите на Господ“. И той оставя конете незавързани. На сутринта ученикът вижда, че конете са изчезнали. Разбунтуван, той се връща при учителя си. „Вие нищо не знаете за Бога – възкликва той. – Аз оставих конете под негово попечителство, а сега животните изчезнаха“. „Бог е искал да се погрижи за конете – отговорил учителят. – Но за да направи това, на Него са му нужни твоите ръце, за да ги завърже“.

„Напълно е възможно Исус да е пратил някои апостоли в ада, за да спаси душите – промълвил Джон. – Дори в Ада не всичко е загубено“. Тази идея учудила пътешественика. Джон е пожарникар в Лос-Анджелис, и днес той има почивен ден. „Защо казахте това?“ – попитал странникът. „Защото аз преминах през Ада на Земята. Влизам в горящите домове и виждам хора, отчаяни, че не намират изход, и често рискувам живота си, за да ги спася. Аз съм само частичка в тази огромна вселена, а трябва да действам като герой при тези пожари, с които се сражавам. Ако аз, който съм нищо, мога да правя такива неща, представете си какво може да направи Исус! Аз не се съмнявам, че някои от Неговите апостоли са се промъкнали в Ад и там спасяват души“.

Учителят казал: „Повечето примитивни цивилизации имат обичай да погребват своите мъртви в позата на зародиш. «Той отново ще се роди, в друг живот, и ние сме длъжни да го положим в същата поза, в която той е дошъл на този свят» – казват те. За тези цивилизации смъртта е била само още една стъпка по вселенската стълбица. Постепенно светът е загубил своето тихо приемане на смъртта. Но не е важно какво мислим или какво правим ние, или в какво вярваме: всеки от нас някога ще умре. По-добре е да правим така, както са правили старите индиански племена Якви: да се отнасяме към смъртта като към консултант. Винаги питайте: «Какво се каня да направя, преди да умра?»“

Животът се състои не само в това да даваш или да получаваш съвети. Ако ни трябва помощ, то по-добре да погледнем как другите решават или не решават своите проблеми. Нашите ангели са винаги с нас и често пъти те използват нечии устни, за да ни говорят. Но това обикновено ни застига случайно на пътя, най-вече когато, макар да внимаваме, грижите ни печат да видим чудото на живота. Ние трябва да позволим

на нашия ангел да ни говори по онзи начин, който той познава най-добре, когато той смята, че това е необходимо. Учителят казал: „Съветът е теорията на живота, а практиката на живота обикновено е съвсем друга“.

Падре от движението за Харизматично Обновление пътувал в автобуса в Рио де Жанейро, когато изведнъж чул глас, казващ му да стане и да започне да проповядва словото Христово направо там, на място. Падрето започнал да спори на глас: „Те ще помислят, че не съм наред! Това не е място за проповеди“. Но гласът настоявал, че той трябва високо и ясно да поговори с хората. „Аз съм плах човек, моля те, не искам това от мен“ – умолявал той. Вътрешният импулс продължавал да упорства. След което той си спомнил едно обещание – да приема всички Христосви замисли. В затруднение, той станал и започнал да цитира Евангелието. Пътниците го слушали в тишина. Той ги гледал, а те внимателно гледали него. Той казал всичко, което чувствал, завършил проповедта си и седнал. Дори днес той не знае каква задача е изпълнил в автобуса. Но в това, че е изпълнявал мисия, той абсолютно не се съмнява.

Африкански знахар води ученика през джунглата. Макар че е съвсем стар, той върви бързо, докато неговият млад ученик пада много пъти. Послушникът се вдига, ругае, плюе върху предателската земя и продължава да следва своя учител. След дълъг път те стигат до свещеното място. Без да се спира, знахарят се обръща и тръгва обратно към мястото, откъдето започнало пътешествието. „Днес вие не ме научихте на нищо“ – заявява новият ученик след поредното падане. „Аз те учих на нещо, но ти не узна това – казва знахарят. – Аз се опитвам да те науча какво да правиш с житейските грешки“. „И как трябва да постъпвам с тях?“ „Така, както и с тези падания – отговорил знахарят. – Вместо да проклинаш мястото, където си паднал, ти трябва да се опиташ да откриеш това, което изобщо те е накарало да паднеш“.

Веднъж през деня, отшелникът посетил отчето-настоятел на манастира в Сцете. „Моят духовен съветник не знае как да ме насочва – казал отшелникът. – Трябва ли да го напусна?“ Отецът настоятел не казал нищо дума и отшелникът се върнал в пустинята. След седмица той се върнал, за да посети отново отца настоятел. „Моят духовен съветник не знае как да ме насочва – казал той. – Аз реших да го напусна“. „Това е мъдро“ – казал отецът настоятел – „Когато човек чувства, че душата му

е недоволна, той не може да моли за съвет. Самостоятелното решение е необходимо за твоето по-нататъшно напредване в живота“.

Млада жена дошла да види странника. „Искам да Ви разкажа нещо – казала тя. – Аз винаги вярвах, че имам дар да изцелявам. Но никога не ми стигна смелост да го опитам върху някого. Доскоро моят мъж много силно го болеше левия крак и никой не можеше да му помогне. Аз реших – макар и трудно – да поставя ръце върху крака му и да помоля болката да изчезне. Направих това без истинска вяра, че съм способна да му помогна и когато го направих, чух неговата молитва. «Моля ти се, Господи, направи моята жена способна да бъде проводник на Твоята светлина и Твоята сила» – така каза той. Моята ръка започна да се загрива и болката изчезна. Впоследствие, аз го попитах защо се е молил по този начин. Той ми отговори, че тази фраза трябвало да ми внуши увереност. Днес, благодарение на тези думи, аз мога да лекувам.“

Философът Аристипус се наслаждавал на властта си в съда на Дионисий, тиранина на Сиракуза. Веднъж през деня той отишъл при Диоген, който си готвил лещена чорба. „Ако Вие искате да бъдете Диониски съдия, не трябва да ядете леща“ – казал Аристипус. „Ако знаехте, колко възхитително вкусна е лещата, Вие нямаше да искате да сте Диониски съдия“ – отговорил Диоген. Учителят казал: „Истината е в това, че всичко има цена, но цената винаги е относителна. Когато ние следваме мечтите си, ние можем да създадем впечатление пред другите, че сме нещастни и неудачници. Но не е важно какво мислят другите. Важна е радостта в сърцето ни“.

Един човек, живял в Турция, чул за великия учител, който живеел в Персия. Той без колебание продал всички свои вещи, сбогувал се със семейството си и потеглил да търси мъдростта. След няколко години странстване той открил къщурката, където живеел великият учител. Със страх и уважение той почукал на вратата. Великият учител се показал. „Аз съм от Турция – казал човекът. – Изминах целия този път, за да Ви задам само един въпрос“. Старият човек бил изненадан, но казал: „Добре. Вие можете да ми зададете един въпрос“. „Аз искам моят въпрос да прозвучи ясно. Мога ли да попитам на турски?“ „Да – отговорил мъдрият човек. – И аз току-що отговорих на Вашия единствен въпрос. Ако Вие искате да научите още нещо, попитайте сърцето си. То ще ви даде отговор.“ И затворил вратата.

Учителят казал: „Думата има сила. Думите променят света и човека. Ние всички сме чували фразата: «Не трябва да говорим за хубавите неща, които ни се случват, тъй като завистта на другите ще разруши нашето щастие». Нищо подобно. Победителите говорят с гордост за чудесата в живота си. Ако вие излъчвате положителна енергия във въздуха, то това привлича още повече положителна енергия от онези, които действително ви желаят щастие. А що се отнася до завистта и разрушенията, те могат да ви навредят само тогава, ако вие им дадете тази енергия. Не се страхувайте. Говорете откровенно за хубавите неща в живота си пред всеки, който и да ни слуша. Вселенската Душа се нуждае много от това, вие да сте щастливи“.

V.

Живял някога един испански крал, който много се гордеел със своя произход. Той бил известен и със своята жестокост към слабите. Веднъж той вървял със своята свита през Арагонските полета, където преди много време в бой бил загинал баща му. Сред полето той видял един свят човек, който събирал огромна планина от кости. Като се приближил до него, кралят попитал: „Какво правите тук?“ „Поднасям Ви моите почитания, Ваше Величество“ – казал светият човек. – „Когато научих, че тук ще дойде кралят на Испания, аз реших да намеря костите на Вашия баща, за да Ви ги връча. Но колкото и да търсех, не можах да ги намеря. Те са същите, каквито са костите и на фермерите, на бедняците, на просяците и робите“.

„Кой е най-добрият фехтовач?“ – попитал воинът своя учител. „Иди на полето около манастира – отговорил му учителят. – Там има една скала. Аз искам ти да оскърбиш скалата“. „Но за какво ми е да правя това? – попитал ученикът. – Скалата няма да ми отговори“. „Добре, тогава ти я удари с меч си“ – казал учителят. „И това няма да направя – отговорил ученикът. – Моят меч ще се счупи. А ако атакувам скалата с голи ръце, ще нараня пръстите си, без да причиня някаква вреда на скалата. Това няма нищо общо с онова, за което питах. Кой е най-добрият фехтовач?“ „Най-добрият е онзи, който прилича на скалата – казал учителят. – Без да изважда меч от ножницата, той показва, че никой не може да го победи“.

Пътешественикът пристигнал в селцето Сан Мартин де Юнкс в испанската провинция Навара и открил жената, която пазела ключа от римската църква върху развалините. С голяма любезност тя изкачила тесните стъпала и отворила вратата. Тъмнината и тишината на средновековния храм оказват емоционално влияние върху странника. От разговора, който започва с жената, той научава, че макар да е още средата на деня, той може да разгледа само малко от красивите произведения на изкуството в църквата. „Детайлите могат да се видят само на разсъмване – казва жената. – Легендата разказва, че строителите на църквата са направили това, за да ни научат, че Бог ни показва славата Си само в точно определено време“.

Учителят казал: „Боговете са двама. Бог, за Когото са ни учили професорите и Бог, Който учи нас. Бог, за Когото винаги говорят хората, и Бог, Който говори с нас. Бог, от Когото ние сме се научили да се страхуваме, и Бог, Който говори с нас със състрадание. Двама са. Бог, Който е някъде много високо, и Бог, Който участва в нашия живот всеки ден. Бог, Който изисква от нас, и Бог, Който прощава дълговете ни. Бог, който ни заплашва с пламъците на Ада, и Бог, Който ни показва най-добрия път. Двама са. Бог, Който ни съкрушава под бремето на греховете ни, и Бог, Който ни освобождава с любовта Си“.

Веднъж попитали скулптора Микеланджело как така той е съумял да създаде такива прекрасни шедьоври. „Това е много просто – отговорил той. – Когато гледам мраморния къс, аз виждам в него скулптурата. Остава ми само да махна излишното“. Учителят казал: „Има едно произведение на изкуството, което всеки от нас е предназначен да създаде. В това е съсредоточен животът ни и колкото и да се опитваме да излъжем себе си, знаем колко това е важно за нашето щастие. Обикновено това произведение на изкуството е покрито с години страх, вина и нерешителност. Но ако решим да махнем всичко излишно, ако не се съмняваме в своите способности, ние ще напреднем много в решаването на задачата, която е наша съдба. Това е единственият начин да живеем достойно.“

Старецът, който се кани да умира, вика при себе си младия човек и му разказва една героична история: във военно време той е помогнал на човек да оцелее. Дал му е покрив, храна и защита. Когато бил отново в безопасност човекът, когото той спасил, решил да предаде своя спасител и да го заведе при неприятеля. „Как избягахте?“ – попитал юношата. „Аз не избягах. Аз бях предателят. – казал старецът. – Като разказвам обаче историята, сякаш аз съм бил героят, мога да разбера всичко, което той направи за мен“.

Учителят казал: „Ние всички се нуждаем от любов. Да обича е част от природата на човека, тъй както да яде, да пие и да спи. Понякога, когато ние оставаме абсолютно сами, наблюдавайки красивия залез на слънцето, си мислим: «Тази красота не е важна, понеже нямам с кого да я споделя». В такива моменти ние трябва да си зададем въпроса: колко често ни молят да обикнем, а ние се обръщаме на другата страна? Колко

пъти ние се страхуваме да се сблизим с някого и като отхвърлим съмненията да кажем, че обичаме този човек? Пазете се от самотата. Тя прилича на зависимостта от най-опасния наркотик. Ако залезът на слънцето вече няма смисъл за вас, станете по-скромни и тръгвайте да търсите любовта. Знайте, че както и останалите духовни благословения, колкото повече искате да дадете, толкова повече ще получите обратно“.

Испански мисионер посетил острова, на който живеели трима светци-ацтеки. „Как се молите?“ – попитал ги той. „Ние имаме само една молитва – отговорил един от ацтеките. – Ние казваме: Господи, ти се триединен и ние сме трима. Имай милост към нас“. „Аз се каня да ви науча на молитва, която Бог ще чуе“ – казал мисионерът. Той ги научил на една католическа молитва и продължил пътя си. Малко преди да се върне в Испания, той отново се спрял на същия остров. Когато неговият кораб стигнал до брега, отчето видял тримата свети мъже, които идвали към него по водата. „Отче, отче – казал един от тях. – Молим те, научи ни отново на онази молитва, която Бог чува. Ние забравихме думите й“. Наблюдавайки чудото, отчето отговорил слисано: „Не са важни.“ И помолил Бог да му прости за дето не е разбрал, че Той говори на всички езици.

Свети Йоан Кръстител ни е учил, че по нашия духовен път ние не трябва да търсим видения или да вярваме на твърденията, които чуваме от другите, следващи същия път. Ние трябва да се опираме само на своята собствена вяра, понеже тя е чиста, прозрачна и се е родила в самите нас. Тя не може да ни заблуди. Беседвайки със свещеника, писателят го пита какво означава „да познаеш Бог“. „Не знам – отговорил свещеникът. – Единственото познание, което аз засега имам е познанието на моята вяра в Бога“. И това е най-важното.

Учителят казал: „Прошката прилича на улица с двупосочно движение. Всеки път, когато ние прощаваме някому, ние прощаваме и на самите себе си. Ако сме търпими към другите, можем по-лесно да приемаме своите собствени грешки. По този начин, без вина или мъки, ние сме способни да подобрим своето отношение към живота. Когато поради слабост ние позволяваме на ненавистта, завистта и нетърпимостта да вибрират около нас, ние поглъщаме още повече от тези колебания.“ Петър попитал Христос: „Учителю, трябва ли да прощавам да друг човек седем пъти? И Христос му отговорил: «Не седем, а седемдесет пъти».

Актът на прошката изчиства астралния план и ни показва истинската светлина на Божествеността“.

Учителят казал: „Древните учители привикнали да създават «персонажи», помагачи на учениците да се срещат с тъмната страна на техните личности. Много разкази за създаването на такива персонажи са станали известни приказки. Процедурата е проста: вие трябва да прехвърлите цялата си тревога, страховете си и разочарованията си върху едно невидимо същество, което стои от лявата ви страна. То функционира като «негодяй» във вашия живот, предлага ви действия, неприемливи за вас, но които вие понякога извършвате. Щом бъде създаден този персонаж, става много по-лесно да отхвърляте неговите съвети. Това е изключително просто. И затова то работи толкова добре“.

„Как мога да науча по кой път в живот е най-добре да тръгна?“ – попитал ученикът своя учител. Наставникът му помолил ученика да направи маса. Когато масата била почти готова, трябвало само да прикове с гвоздеи плота, учителят се приближил към ученика. Той забивал гвоздеите с по три точни удара. Но все пак един гвоздей влизал трудно и ученикът трябвало да изгуби за него малко повече време. Четвъртият удар забил гвоздея прекалено дълбоко и дървото се покорило с пукнатини. „Твоята ръка винаги удряше с чука само по три пъти – казал учителят. – Когато някое действие стане обичайно, то губи своето значение и това може да стане причина да нанесеш вреда. За да бъде всяко действие, твое действие, тайната е само една: никога не позволявай на навика да управлява със своите движения“.

Около испанския град Сория се намира жилището на стар отшелник, изрязано в скалата. Преди няколко години един човек, който пропилял всичко, което имал, възнамерявал да поживее там известно време. Един есенен ден той се опитал да открие това място и когато стигнал до него, бил посрещнат много радушно. Като разделил къшея хляб с него, отшелникът го помолил да дойде с него до малкото ручейче наблизо, за да съберат малко гъби за ядене. По пътя ги настигнало едно момче. „Свети човече – казало то, – искам да попитам, вярно ли е, че за да се постигне просвещение, ние трябва да избягваме да ядем месо?“ „Приемайте с радост всичко, което ви предлага животът – отговорил човекът. – Не съгрешавайте духом, но не кощунствайте против земната щедрост“.

Учителят казал: „Ако вашето пътешествие е трудно, вслушайте се в сърцето си. Опитайте се по възможност да бъдете честни сами със себе си и ще видите действително ли следвате своя път и се разплащате за мечтите си. Ако направите това и животът ви все едно си остава труден, ще дойде време, когато с право ще се оплачете. Но направете това с уважението, с което детето се оплаква на родителите си. И не искайте по-голямо внимание и помощ. Бог – това е Баща и Майка, а родителите винаги искат най-доброто за своите деца. Това може да е учение, което ви се отдава трудно, и нищо не ви коства да помолите за отдых и малко нежност. Но никога не преувеличавайте. Работата ще бъде изпълнена за определеното ѝ време, а вашите вещи ще ви се върнат. Ал Афид се оплакваше прекалено много, и Бог престана да го слуша“.

Един набожен човек внезапно се лишил от всички свои богатства. Знаейки, че Бог може да му помогне, каквото и да му се случи, той започнал да се моли: „Моля ти се, Господи, направи така, че да спечеля на лотария“ – молил се той. Дълги години се молил така, но все още си оставал беден. Веднъж той умрял и тъй като си бил останал набожен човек, попаднал право на небето. Когато пристигнал там, той отказал да влезе. Казал, че е преживял целия си живот според религиозното учение, а Бог така и не му дал възможност да спечели на лотария. „Всичко, което Ти ми обеща, беше лъжа“ – казал човекът с огорчение. „Аз бях винаги готов да ти помогна да спечелиш – отговорил Господ. – Но независимо от това колко силно исках да го направя, ти никога не си купуваше билет от лотарията“.

Стар мъдър китаец вървял по заснеженото поле, когато видял плачеща жена. „Защо плачете?“ – попитал я той. „Защото си мисля за своя живот, младост и красота, която видях в огледалото, и за мъжа, когото обичах. Бог е жесток, че ни дал способност да помним. Той е знаел, че аз ще си спомня пролетта на своя живот и ще заплача.“ Мъдрецът стоял сред снежното поле, втренчено гледал в една точка и мислил. Неочаквано жената спряла да плаче: „Какво виждате там?“ – попитала тя. „Поле с рози – отговорил мъдрецът. – Бог е бил великодушен към мен, когато ми е дал способността да помня. Той е знаел, че през зимата аз винаги мога да си спомня пролетта и да се усмихна“.

Учителят казал: „Съдбата на един човек не е толкова проста,

колкото изглежда. Съвсем не е така. Тя може дори да доведе до някакво опасно действие. Когато ние искаме нещо, ние влагаме в желанието част от мощна енергия и повече не сме в състояние да скрием от себе си истинския смисъл на своя живот. Когато ние искаме нещо, правим избор и плащаме цената. За да се следва мечтата, също трябва да се плати цената. Това може да изисква от нас да изоставим старите си навици, това може да ни създаде проблеми и да ни донесе разочарование. Но независимо от това колко е висока цената, тя никога не е толкова висока, колкото е онази, която плащаме за това, че не можем да живеем личната си съдба. Затова когато веднъж се обърнем назад и видим всичко, което сме направили, и чуем собственото ни сърце да казва: «Напразно изживях живота си». Повярвайте ми, че това е възможно най-лошата фраза, която вие някога можете да чуете“.

Учителят имал стотици ученици. Всички те се молили в подходящото време, освен един, който бил пияница. В деня преди да умре учителят повикал пияницата ученик при себе си и му предал всичките си тайни за тайнствата. Останалите ученици възроптали: „Какъв срам! Ние пожертвахме всичко за учител, който се оказа, че не е в състояние да оцени нашите качества“ – казали те. Учителят отговорил: „Аз съм длъжен да предам тези тайни на човек, когото познавам добре. Онези, които изглеждат добродетелни, обикновено скриват своето тщеславие, гордост и нетърпимост. Така че аз избрах единствения ученик, чиито недостатъци можех да видя: пияницата“.

Цистерцианският свещеник Маркос Гарсия казал: „Понякога Бог повтаря определено знамение, за да помогне на човека да го разбере по-добре. Бог знае до каква степен може да изпитва душата и никога не преминава тази граница. В такива моменти ние никога няма да кажем: «Бог ме изостави». Ако Господ ни подлага на изпитание, Той винаги ни осигурява милостта си в достатъчно количество – дори вероятно повече от достатъчно, за да преминем изпитанието. Когато ние се чувстваме далеч от Него, ние трябва да си задаваме въпроса: «Разбираме ли как да се възползваме от това, което Той ни е оставил на нашия път?»“

Понякога минават дни или седмици без да чуем нито една топла дума от някого. Такива периоди са трудни; тогава ни се струва, че човешката доброта е изчезнала, а животът ни изглежда просто съществуване. Учителят казал: „Ние трябва да изучим собственото си огнище. Ние

трябва да добавим повече гориво и да се опитаме да осветим тъмната стая, в която се е превърнал животът ни. Когато чуем, че нашият огън бумти и горящото дърво хвърля искри, и когато четем истории, пламенно разказани, в нас се връща надеждата. Ако сме способни да обичаме, и нас могат да ни обикнат. Това е само въпрос на време“.

По време на обеди един човек счупил чашата си. Друг човек казал: „Това е на късмет“. Всичко на масата били убедени, че е така. Равинът, който бил там, обаче попитал: „Защо това означава късмет?“ „Не знам“ – казала жената на пътешественика. „Възможно е това да е древен начин да се предпази госта от лоши чувства“. „Не, това не е обяснението – казал равинът. – Определени еврейски традиции предполагат, че всеки човек има определен запас късмет, който той изразходва през целия си живот. Човек може да направи така, че този запас от късмет да се изразходва само за онези неща, от които действително се нуждае, или може да го използва за празни работи. Ние, евреите също казваме, че е на късмет, когато някой счупи чаша. Но това означава: «Хубаво е, че вие не сте използвали част от вашия късмет, опитвайки се да не дадете на чашата да се счупи. Сега вие можете да го използвате за по-важни неща».“

Падре Авраам знаел, че недалеч от манастира в Сцете живее отшелник, смятан за мъдър човек. Той намерил този човек и го попитал: „Ако днес намерите в леглото си красива жена, способни ли сте да убедите себе си, че това не е жена?“ „Не – отговорил мъдрият човек. – Но ще съм в състояние да се владее“. Отчето продължавал: „А ако откриете малко златни монети в пустинята, ще бъдете ли в състояние да приемете, че парите са камъни?“ „Не! – казал мъдрецът. – Но аз ще мога да контролирам себе си и да ги оставя там“. Отчето настоявало: „А ако Вие се обърнете към двама братя, единият от които Ви ненавижда, а другият Ви обожава, ще можете ли да ги приемете за равни?“ Отшелникът отговорил: „Дори да страдам вътрешно, аз бих се обърнал към този, който ме обича по същия начин както към онзи, който ме ненавижда“. По-късно отчето обяснявал на своите ученици: „Аз ще ви обясня кого можем да смятаме за мъдър човек. Това е онзи, който без да убива своите страсти, е способен да ги контролира“.

Фрайзер през целия си живот писал за американския запад, и бил горд да напише сценарий за филм, в който главната роля играе Гари Купър. Той казвал, че в живота си е имал само няколко момента, когато се

е сърдил: „Аз научих много неща от първооткривателите – казвал той. – Те се сражаваха с индианците, пресичаха пустини, търсеха храна и вода в далечни места. И всичко, което е написано по онова време, показва, че те са демонстрирали едно любопитно качество: пионерите са писали и говорили само за хубавите събития. Вместо оплаквания, те съчинявали песни и шеги за своите трудности. По този начин те избегнали упадъка на духа и депресиите. И днес, на 88 години, аз се опитвам да правя същите неща.“

Този текст е съкратен от стихотворение на Джон Мур: „Аз искам да освободя своята душа, за да се наслади тя на всички дарове, които притежават духовете. Когато това стане възможно, аз няма да се опитвам да опозная лунните кратери или да проследя откъде вземат началото си слънчевите лъчи. Аз няма да се опитвам да разбере красотата на една звезда или изкуствената самота на човешкото съществуване. Когато науча как да освободя своята душа, аз ще последвам изгрева и ще се върна с него във времето. Когато науча как да освободя душата си, аз ще се потопя в магнетичните токове, които се вливат в океана, където се срещат всички води, формиращи Световната Душа. Когато науча как да освободя своята душа, аз ще се опитам за прочета от самото начало великолепната история на Сътворението.“

Един от свещените символи на християнството е фигурата на пеликана. Причината е проста: при пълна липса на храна, годна за ядене, пеликанът потопява клюна си в собствената си плът, за да нахрани малките си. Учителят казал: „Често пъти ние не сме в състояние да разберем благословенията, които получаваме. Едно след друго ние не възприемаме онова, което прави Той, за да ни държи духовно сити. Има една история за пеликан, който през цялата сурова зима се жертвал, за да осигурява храна на своите деца от плътта си. Когато най-накрая птицата умряла от слабост, едно от пеликанчетата казало на другото: «Най-накрая! Аз се уморих да ям всеки ден едно и също старо нещо».“

Ако нещо не ви удовлетворява, дори това да е нещо добро, което сте искали да направите, но се е оказало, че не сте в състояние, спрете се още сега. Ако нещата не вървят добре, има само две обяснения: или се проверява вашата настойчивост, или вие трябва да промените посоката. За да откриете кое от тези обяснения е правилното, още повече че те са абсолютно противоположни, използвайте тишината и молитвата.

Постепенно нещата ще се избистрят и ще станат удивително чисти, докато още нямате сили да направите избор. В момента, в който вземете решение, забравете изцяло за другата възможност. И вървете напред, тъй като Бог е Бог на смелите. Домингос Сабино е казал: „Всичко винаги се оказва хубаво. Ако събитията не вървят добре, то е защото не сте стигнали до края“.

Бразилският композитор Нелсън Мота бил в Бахия, където решил да посети майката на Менининга де Гентос. Той взел такси, а по пътя шофьорът останал без спирачки. Автомобилът се завъртял в средата на шосето, но нищо сериозно не се случило. Когато той се срещнал с майката на Менининга, първото, което Нелсън й казал, било, че той едва не попаднал в авария в средата на пътя. „Има определени събития, които са вече написани, но Бог намира начин да ни изведе от тях без каквито и да е сериозни проблеми. Така че да попаднете в автомобилна катастрофа в тази точка на живота ви е била част от вашата съдба – казала тя. – Но както виждате, това се е случило и всичко ви се е разминало“.

„Нещо сте пропуснали в своя разказ за пътя към Сантяго – казала една жена на пътешественика, когато те двамата излезли от конференцията. – Аз обърнах внимание, че повечето поклонници, независимо дали това е пътят към Сантяго или техният жизнен път, винаги се опитват да вървят със същото темпо, както и останалите. Аз се уморих, поисках от тялото си повече, отколкото то можеше да ми даде, бях напрегната, нараних сухожилията на левия си крак. Не можех да ходя два дни и разбрах, че ще мога да стигна до Сантяго, само ако вървя със своето собствено темпо. Това ме остави далеч зад другите и аз много дълго вървях сама по пътя. Но само благодарение на това, аз започнах да уважавам своето собствено темпо, с което се оказа, че мога да измина целия път. Оттогава аз прилагам този урок към всичко, което правя в живота.“

Крез, кралят на Лидия взел решение да атакува персите, но въпреки това поискал да се посъветва с гръцки оракул. „Съдено ви е да унищожите голяма империя“ – казал оракулът. Щастлив, Крез обявил война. След два дни сражения Лидия била завзета от персите, столицата разграбена, а Крез бил взет в плен. Разгневен, той помолил своя посланик в Гърция да се върне при оракула и да съобщи колко жестоко той е сгрешил. „Не, сгрешили сте само Вие – казал оракулът на посланика. – Вие

сте унищожили голяма империя: Лидия“. Учителят казал: „Езикът на знаците е открит за нас, за да ни научи как да действаме по най-добрия начин. Но много често ние се опитваме да изкривим тези знаци, за да «се съгласят» те с онова, което ние искаме да направим най-напред.“

Разказват за четвъртата Влъхва, който също видяла звездата, сияеща над Витлеем. Но той винаги закъснявал да стигне до мястото, където би могъл да бъде Исус, защото по пътя постоянно го спирали бедни и нуждаещи се с молби за помощ. След тридесет години странстване по стъпките на Исус, през Египет, Галилея и Витания, влъхвата стигнал до Иерусалим, но отново било прекалено късно. Детето Исус вече било мъж и влъхвата пристигнал в деня на разпятието. Мъдрецът носел бисери, за да ги даде на Исус, но продал всичките, за да помогне на онези, които срещал по пътя си. Останал му само един бисер, но Спасителят вече бил мъртъв. „Аз провалих делото на целия си живот“ – помислил си мъдрецът. А след това чул глас: „Въпреки това, което ти си мислиш, ти беше с мен през целия ми живот. Аз бях гол, и ти ме облеche. Аз бях гладен, и ти ме нахрани. Аз бях арестуван, и ти ме навести. Аз бях във всяка бедна душа по твоя път. Благодаря ти за това, че ти толкова често ми показваше любовта си“.

В едни научно-фантастичен разказ се описва общество, където почти всички се раждат готови да изпълнят някаква функция: техници, инженери или механици. Само малко се раждат без способности: тях ги пращат в лудница, защото само лудите не са в състояние да внесат принос в обществото. Един от ненормалните се разбунтувал. В приюта имало библиотека, където той се опитал да научи всичко за изкуството и науките. Когато той почувствал, че е научил достатъчно, решил да избяга, но го хванали и го предали на научно-изследователския център извън чертите на града. „Добре дошъл“ – му казал един от хората, ръководещи центъра. – „Това е този случай, при който човек е длъжен да върви по свой собствен път, от който ние се възхищаваме повече от всичко. От днес Вие можете да постъпвате както си искате, тъй като благодарение на хора, подобни на Вас, светът може да се развива“.

Преди да замине на дълго пътуване, бизнесмен се сбогува с жена си. „Ти никога не си ми подарявал подаръка, който заслужавам“ – каза-ла тя. „Ти си неблагодарна жена, всичко, което ти дадох, ми костваше много години работа – отговорил мъжът. – Какво още мога да ти дам?“

„Нещо, което е толкова красиво, колкото съм и аз“. Цели две години жената чакала своя подарък. Най-накрая мъжът ѝ се върнал. „Аз намерих нещо, което е също така красиво, колкото си и ти – казал той. – Аз плаках от твоята неблагодарност, но реших, че трябва да направя, както ти ме помоли. През цялото време си мислех, че нищо не може да се сравни с твоята красота, но намерих нещичко“. И и подал едно огледало.

Немският философ Ф. Ницше веднъж казал: „Няма смисъл да се прекарва времето в постоянно обсъждане на всичко на света, да прави грешки от време на време е част от човешката природа.“ Учителят казал: „Има хора, които настояват, че са прави дори в дреболиите. Често пъти те не си разрешават да грешат. Всичко, което те постигат по този начин, е страх от движение напред. Страхът от допускане на грешка е вратата, която ни затваря в замъка на посредствеността. Ако ние преодолеем този страх, ще направим важна стъпка в посока към нашата свобода“.

Послушникът попитал Нистерос, отеца-настоятел на манастира в Сцете: „Какво трябва да правя, за да угодя на Бога?“ Отец Нистерос отговорил: „Авраам приютил странниците и Бог бил щастлив. Илия не обичал чужденците, и Бог бил щастлив. Давид бил горд с това, което правел, и Бог бил щастлив. Римският кръчмар пред олтара се срамувал от това, което правел, и Бог бил щастлив. Йоан Кръстител отишъл в пустинята и Бог бил щастлив. Апостол Йоан отишъл във великия град Ниневия, и Бог бил щастлив. Попитай душата си какво тя иска да прави. Когато твоята душа е в съгласие с твоите мечти, това прави Бога щастлив“.

Будисткият учител пътешествал пешком със своите ученици, когато забелязал, че те обсъждат кой сред тях е най-добрият. „Аз медитирам в продължение на петнадесет години“ – казал един. „Аз съм милосърден от момента, когато напуснах дома на родителите ми“ – казал друг. „Аз винаги съм следвал наставленията на Буда“ – съобщил третият. По обяд те се спрели под едно ябълково дърво за почивка. Клоните на дървото били така обсипани с ябълки, че увиснали под тежестта им, докосвали земята. „Когато дървото е претоварено с плод, неговите клони се навеждат до самата земя. Истински мъдър е скромният. Когато дървото не носи никакъв плод, неговите клони са високомерни и надменни. Глупавият човек винаги вярва, че е по-добър от другите“.

На Тайната вечеря Исус обвинил – с едни и същи думи и с еднаква сериозност двама от своите апостоли. Двамата ще извършат престъпленията, предвидени от Исус. Юда Искаротиотски ще се стресне и ще осъди себе си. Петър също ще се стресне след като три пъти отхвърли всичко, в което е вярвал. Но в решаващия момент Петър ще разбере истинското значение на Христовото послание. Той ще помоли прошка и унижен, ще продължи да проповядва. Той би могъл да избере самоубийството, но вместо това той ще се срещне с апостолите и ще каже: „За моята грешка ще се знае до края на човешкия род. Но ми позволете да я поправа“. Петър ще разбере, че Любовта прощава. Юда няма да разбере нищо.

Знаменит автор се разхождал с приятел, когато едно момченце започнало да пресича улицата пред приближаващ се товарен камион. Писателят в един миг се спуснал пред камиона и спасил момченцето. Но преди някой да го похвали за героизма му, той ударил момчето по лицето. „Не се радвай на моето появяване, момчето ми – казал той. – Аз те спасих само за да не можеш да се отървеш от проблемите, които ще се появят пред теб като възрастен“. Учителят казал: „Понякога ние се страхуваме да донесем полза. Нашето чувство за вина винаги се опитва да ни каже, че когато извършваме великодушна постъпка, ние се опитваме да направим впечатление на другите. Трудно ни е да приемем, че по природа сме добри. Ние маскираме нашите добри действия с ирония и безразличие, сякаш животът е синоним на слабост“.

Исус гледал масата пред себе си, обмисляйки какво от това, което било там, ще бъде най-добрият символ на неговото идване на Земята. На масата имало нар от Галилея, подправки от пустинята на юг, сухи плодове от Сирия и египетски фурми. Той трябвало да протегне ръка, за да освети едно нещо от всичко там, когато изведнъж си спомнил за посланието, което бе донесъл на всички хора. И че е възможно нар и фурми да няма в някои части на света. Той търсел това нещо и друга мисъл му дошла на ум: В нара и фурмите, в плодовете, чудото на създанието се виждало без всяко взаимодействие с хората. Така че той вдигнал хляба, разчупил го, поблагодарил на Господа и подал на учениците си с думите: „Вземете и яжте, всички вие, понеже това е Моето тяло“. Тъй като хляб имало навсякъде. И хлябът, в сравнение с фурмите, нара и сирийските плодове бил най-добрият знак по пътя към Бога. Хлябът бил плод

на земята и на човешкия труд.

Жонгльорът се спрял в средата на площадката, извадил три портокала и започнал да жонглира с тях. Хората се събрали в кръг и се чудили на грацията и пластичността на неговите движения. „Това е като животът, нито повече, нито по-малко – казал някой около пътешественика. – Ние винаги имаме по един портокал във всяка ръка и един е във въздуха. Но именно този, който е във въздуха прави всичко различно. Той може да бъде подхвърлен от способна и опитна ръка, но лети по свой собствен курс. Подобно на жонгльора ние хвърляме мечтата си в света, но не винаги я контролираме. В такива моменти вие трябва да знаете, как да се оставите в ръцете на Бога и ако своевременно помолите за това, то мечтата ви правилно ще проследи своя курс и завършена отново ще падне в ръката ви“.

Едно от най-силните упражнения за вътрешно израстване се състои в това, че ние трябва да обръщаме внимание на неща, които по-рано сме правили автоматично – такива като дишане, мигане на очите, а така също да обръщаме внимание на вещите около нас. Когато правим това, ние позволяваме на мозъка си да работи с по-голяма свобода – без да се сблъсква с нашите желания. Някои проблеми, които са ни се стрували неразрешими, успешно се решават, и някои болести, за които сме си мислили, че никога няма да преминат, изчезват без следа. Учителят казал: „Когато пред вас се появи трудна ситуация, опитайте се за използвате тази техника. Изисква се малко дисциплина... но резултатите могат да ви изненадат“.

На панаира човек продава вази. До него се приближава една жена и разглежда стоката му. Част от вазите не са украсени, докато върху други има старателно направени рисунки. Жената пита за цената на вазите. За нейно учудване тя научава, че всички струват еднакво. „Как е възможно една украсена ваза да струва колкото обикновена? – пита тя. – Защо цената е същата като на ваза, за която е трябвало повече сили и време?“ „Аз съм художник – казал продавачът. – Мога да сложа цена на вазата, която съм направил, но не и за нейната красота. Красотата е свободна“.

Пътешественикът седял самотен по време на месата. Изведнъж при него дошъл неговият приятел. „Трябва да говоря с тебе“ – казал той. Странникът видял знак в това, че е дошъл неговият приятел и започнал да

говори за това, което смятал за важно. Той говорел за благословения, за любовта и за това, че е видял в идването на приятеля си знак от неговия ангел, защото дотогава се чувствал самотно, а сега си имал компания. Приятелят му го слушал, без да каже нито дума, поблагодарил на пътешественика, и си отишъл. Но не щастие, а още по-голяма самота почувствал странникът. По-късно той разбрал, че във възторга си не обърнал никакво внимание на молбата на своя приятел да поговорят. Странникът погледнал надолу и видял думите си, хвърлени на пода. Защото Вселената искала в този момент да се случи нещо друго.

Трите феи били поканени на кръщавката на принца. Първата дала на принца дар да намери своята любов. Втората му дала толкова пари, че да може да прави всичко, което си поиска. Третата му дала красота. Но както се случва във всички приказки, появила се вещицата. Тя била бясна от това, че не са я поканили и произнесла проклятие: „Понеже ти вече имаш всичко, аз искам да ти дам още малко. Ти ще бъдеш талантлив във всичко, каквото и да правиш“. Принцът раснал красив, богат и обичан. Но той никога не можел да завърши своята мисия на Земята. Бил отличен художник, скулптор, музикант, математик – но никога не можел да завърши делото си, понеже бързо се отвличал и искал да се превключи на нещо друго. Учителят казал: „Всички пътища водят до едно и също място. Но вие избирате пътя и вървите по него докрай. Не се опитвайте да вървите по всички пътища“.

Текст от неизвестен автор от XVIII столетие разказва за руски монах, който търсел духовен учител. Веднъж той чул, че в някакво село живее отшелник, който посветил себе си на денонощно спасение на душата си. Като чул това, монахът започнал да търси светия човек. „Аз искам вие да ме водите по духовните пътища“ – казал монахът, когато открил отшелника. „Душата има свой собствен път, и твоят ангел ще те придружи – отговорил отшелникът. Моли се непрекъснато“. „Аз не умея да се моля така. Не бихте ли могли да ме научите?“ „Ако ти не знаеш как да се молиш непрекъснато, тогава се помоли на Бога да те научи“. „Вие на нищо не ме научихте“ – казал монахът. „Тук няма на какво да се научиш, тъй като ти не можеш да възприемеш вярата така, както възприемаш знанията по математика. Приеми тайнствата на религията и Вселената ще ти се покаже“.

Учителят казал: „Записвай! Независимо дали това е писмо, дневник

или просто някои бележки, които ти правиш, когато говориш по телефона, записвай ги! При писане ние ставаме по-близо до Бога и околните. Ако искаш по-добре да разбереш своята роля в света, записвай. Опитай се да вложиш душата си във всеки ред, дори никога да не го прочете, или което е по-лошо, ако някой прочете онова, което ти не би искал да бъде прочетено. Обикновеното писмо ни помага да организираме своите мисли и да видим по-ясно какво ни заобикаля. Хартията и писалката творят чудеса – те облекчават болката, правят мечтите ни осъществими и извикват загубената надежда. Думата има сила“.

Монасите в пустинята твърдели, че е необходимо да се размърда ангелската ръка. За това те понякога правели нелепи неща – например, разговаряли с цветята или се смеели без причина. Алхимиците следват „знаците на Бога“; ключът към разгадаването, който понякога има много малко значение, изведнъж става много важен. Учителят казал: „Не се страхувайте, ако ви смятат за луди, направете днес нещо, което е в разрез с вашата логика. Дръжте се обратно на това, както се държите обикновено. Такава незначителна вещ, не е важно колко е малка тя, може да ви отвори вратата към едно голямо приключение – на тялото и на душата“.

Милтън Ериксон е автор на нов психологически тренинг, който завоювал хиляди практикуващи го в САЩ. Когато бил на 12 години той се разболял от полиомиелит. След 10 месеца той чул че лекарят казва на родителите му: „Вашият син няма да преживее тази нощ“. Ериксон чул плача на майка си. „Кой знае, може би, ако аз оживея тази нощ, тя няма да страда толкова“ – помислил си той. И решил да не спи, докато не започне следващият ден. Когато слънцето започнало да се издига, той завикал майка си: „Ей, аз все още съм жив!“ Радостта в къщата била толкова голяма, че той решил, че винаги ще се опитва да не спи през нощта, за да отсрочи семейната мъка. Той умрял на 75 години през 1990 година, оставяйки множество важни книги за огромните възможности на човека при преодоляване на собствените ограничения.

„Свети човече – казал новопостъпилият на отца-настоятел. – Моего сърце е изпълнено с любов към света и то е чисто от изкушенията на дявола. Каква ще бъде следващата стъпка?“ Падре помолил ученика си да отидат заедно при един болен човек, който имал нужда от изповед.

След като утешил семейството, бащата обърна внимание на сандъка в един от ъглите. „Какво има в този сандък?“ – попитал той. „Дрехи, които моят чичо никога те е обличал – казала племенницата му. – Той винаги си мислеше, че е нужен някакъв особен повод, за да ги облече, в резултат на което те гният в сандъка.“ „Не забравяй за сандъка – казал отчето на ученика си, когато те си тръгнали. – Ако в твоето сърце има духовни съкровища, приложи ги още сега. Или те ще изчезнат“.

Мистиците казват, че когато ние започваме нашия духовен път, ние често пъти искаме да говорим с Бога, но ние не чуваме, че Той ни говори. Учителят казал: „Отпусни се. Това не е лесно. Свойствена ни е естествената необходимост да вършим винаги правилните постъпки и ние си мислим, че можем да доведем работата докрай, ако се опитваме да работим непрекъснато. Важно е да се опитваме, падаме, ставаме и отново да се опитваме. Нека обаче да си позволим да приемем Божията помощ. Когато сме стигнали да средата на нещо голямо, което правим, да погледнем в себе си и да Му позволим да ни се покаже и да ни поведе. Позволявайте Му от време на време да ни взема в скута си“.

Един млад човек, който искал да върви по пътя на духовното развитие, посетил отчето в манастира в Сцета. „Цяла година давайте пари на всички, които ви оскъряват“ – казал отецът. Дванадесет месеца младият човек раздавал пари всеки път, когато го ругали. В края на годината той се върнал в манастира, за да узнае каква трябва да бъде следващата стъпка. „Вървете в глада и ми купете храна“ – казал отчето. Щом човекът излязъл, падрето се замаскирал като бедняк и по най-краткия път стигнал до градските врати. Когато се приближил младият човек, отчето започнал да го оскърява. „Това е вече прекалено!“ – казал човекът на лъжливия бедняк. – „Цяла година аз бях длъжен да плащам на всеки, който ме оскърява, а сега мога да бъда наруган безплатно, без да харча нито цент“. Като чул това падре свалил своята маскировка. „Вие сте готов за следващата стъпка, тъй като се научихте да се смеете в лицето на вашите проблеми“ – казал той.

Има моменти, когато ние много искаме да помогнем някому, но нищо не можем да направим. Или обстоятелствата не ни позволяват да се притечем на помощ, или този човек не е възприемчив към каквито и да било прояви на грижа и подкрепа. Учителят казал: „Любовта съществува винаги. Дори тогава, когато ние остро чувстваме своята

безполезна, ние все още можем да обикнем – без да чакаме награда, промяна или благодарност. Ако обикнем, енергията на любовта започва да променя Вселената около нас. Когато се появи тази енергия, тя винаги върши своето дело“.

КРАЙ

© 1994 Паулу Коелю

Paulo Coelho
Maktub, 1994

Източник: <http://izvorite.com>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/286>]